

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 | РАЗ НА ТИЖДЕНЬ | ONCE A WEEK | PRICE $1.00

РІК CXIV | П'ЯТНИЦЯ, 16 ЛЮТОГО 2007 РОКУ | ЧИСЛО 7 | VOL. CXIV | FRIDAY, FEBRUARY 16, 2007 | No. 7

„Дружня розмова“ в Мюнхені про ґльобальну відповідальність

Президент України Віктор Ющенко та президент Росії Володимир Путін (праворуч) на Мюнхенській (Німеччина) конференції з питань політики безпеки „Ґльобальні кризи - ґльобальна відповідальність” у п'ятницю, 9 лютого. На конференції були присутні 270 провідних політиків із 40 країн світу.

Фото: УНІАН

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Від 10 до 12 лютого в Мюнхені, в Німеччині, відбувалася міжнародна, вже 43-тя з черги, конференція „Ґльобальні кризи – ґльобальна відповідальність“, центральною, якщо не сказати – сенсаційною, подією якої був виступ російського Президента В. Путіна – відверто аґресивний за тоном, антиамериканський і антинатовський за змістом. Він звинуватив США в намаганні будувати однополярний світ, в політиці з погляду сили, назвав недоцільним розширення НАТО й остеріг Захід, що пляни розгорнути протиракетні системи в Европі не додадуть безпеки ні континентові, ні світові, оскільки Росія володіє такою зброєю, проти котрої ніяка система не встоїть. Світ сприйняв цей виступ, як доказ, що Росія веде власну геополітичну гру і не збирається діяти в союзі з Европою чи США. На думку американського сенатора Джана МакКейна, Путін дозволив собі „найаґресивніші заяви, які будь-хто з російських провідників висловлював з часів холодної війни“. Сенатор Ліндсі Ґрем констатував, що В. Путін своєю неприхованою войовничістю „зробив більше для об'єднання Европи і Америки, ніж ми цього могли б досягнути за цілі десятиріччя“. А сенатор Джозеф Ліберман прямо назвав промову В. Путіна „провокаційною“.

Небезуспішною противагою путінській загонистості став на конференції у понеділок, 12 лютого, виступ секретаря Департаменту обо-

(Закінчення на стор. 3)

А. Кінах висвітлює політичні події в Україні

ВАШІНҐТОН, Д.К. – 2 лютого члени Коаліції за безпеку та демократію в Україні зустрілися з Анатолієм Кінахом, народним депутатом України і головою Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки і оборони, з метою обговорити сучасну політичну й економічну ситуацію в Україні.

А. Кінах висвітлив широке коло питань, що охопило сучасні політичні події в Україні та їх вплив на українсько-американські й українсько-европейські взаємини. Він зосередив свою увагу на питанні переходу України від президентсько-парляментської до парляментсько-президентської системи. А. Кінах також наголосив на важливості вітчизняних технологій енерґозбереження та відновлювальних енерґотехнологій. Окрім того, увагу було приділено питанням розвитку української економіки та підприємництва, зокрема питанням, що пов'язані з ринками експорту українського зерна і вступу України у Світову організацію торгівлі. До нинішньої посади народного депутата України від бльоку політичних партій „Наша Україна” А. Кінах працював на посаді прем'єр-міністра України, секретаря Ради національної безпеки і оборони України, голови Українського союзу промисловців і підприємців.

У своїх висловлюваннях А. Кінах відзначив діяльність Коаліції за безпеку та демократію в Україні ствердженням про те, що „упродовж останніх років в Україні відбулися позитивні події, – зокрема саме за допомоги Коаліції для України було скасовано поправку Джексона – Веніка ”.

Коаліція за безпеку та демократію в Україні є наступником Коаліції за скасу-

(Закінчення на стор. 3)

Заступником голови Верховної Ради України обраний Микола Томенко

КИЇВ. – Народний депутат України Микола Томенко 8 лютого обраний заступником голови Верховної Ради України. За його обрання під час таємного голосування проголосувало 340 народних депутатів, проти – 65. Після оголошення результатів голосування заступник провідника фракції БЮТ Олександер Турчинов вручив М. Томенкові від фракції величезну в'язанку білих троянд. Голова Верховної Ради України Олександер Мороз одразу ж запропонував М. Томенкові зайняти його робоче місце в президії.

М. Томенко народився 11 грудня 1964 року на Черкащині. Закінчив історичний факультет Київського університету ім. Тараса Шевченка. Він – кандидат історичних наук, директор Інституту політики. Член ВО „Батьківщина" з грудня 2005 р.; заступник голови фракції Бльоку Юлії Тимошенко. З лютого по вересень 2005 р. обіймав посаду віце-прем'єр-міністра з гуманітарних питань.

М. Томенко відразу ж заявив журналістам, що рішення про обрання представника опозиції віце-спікером є осмисленою позицією всієї Верховної Ради, а не ситуативним голосуванням. Він вввважає, що опозицією повинна контролюватися не тільки посада віце-спікера, а й інші важливі посади в державі. „В такому випадку і суспільство буде впевненіше, і сама влада буде розуміти, що її кожен крок контролюється“, – сказав М. Томенко. Він наголосив, що як віце-спікер буде робити все, аби статус опозиції був леґалізований шляхом ухвалення відповідного закону.

Опозиція має отримати більше прав під час формування порядку денного засідань парляменту, а також для виступів депутатів. „Я сьогодні кажу: давайте приймемо таке рішення – ми маємо в законі, що один раз на 6-7 місяців опозиція має право на формування порядку денного“, – запропонував М. Томенко.

М. Томенко послідовно виступає за чітку визначеність державної гуманітарної політики і пропагування духовних цінностей в Україні. Так, 22 січня, з нагоди Дня соборности України, він зазна-

(Закінчення на стор. 3)

Новообраний заступник голови Верховної Ради Микола Томенко приймає вітання від своїх колеґ під час засідання парляменту в Києві 8 лютого.

Фото: УНІАН

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Блаженної пам'яті Владики Володимира

ЛЬВІВ. — 10-12 лютого 2007 року відбулися урочистості з нагоди 100-ліття від дня народження Митрополита Києво-Галицької Митрополії Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Володимира Стернюка. Метою цих заходів було нагадати всім про життя та діяльність Митрополита УГКЦ Володимира у переломний та знаковий час для УГКЦ. Владика В. Стернюк багато років очолював Києво-Галицьку Митрополію УГКЦ. У 1947-1952 роки - арешт, засудження і заслання. Після звільнення проводив підпільну священичу діяльність. У 1964 році його висвятили на єпископа, а впродовж 1972-1991 років очолював Церкву. До ювілею Владики 10 лютого відкрили меморіяльну таблицю на будинку, де був осідок глави підпільної Церкви. 11 лютого у Музеї історії релігії відбулося відкриття виставки особистих речей Владики, презентація книжки „Життя як подвиг для Христа" (упорядник о. Севастіян Дмитрух). 12 лютого відбулася Архиєрейська літургія у соборі Святого Юра, а вечером того ж дня - урочиста академія в Оперному театрі. 11 лютого у Львівському музеї історії релігії відкрилася виставка „Владика Володимир Стернюк", присвячена 100-літтю від дня народження блаженної пам'яті ісповідника віри Місцеблюстителя Києво-Галицької Митрополії Української Греко-Католицької Церкви. „Життя і діяльність Владики Володимира Стернюка стали ідейною основою українського християнського католицького нонконформізму, - говориться в книзі „Життя як подвиг для Христа". – І саме це дає повне право зараховувати Владику Володимира – ієромонаха, редемпториста, місіонера до найсвітліших постатей Української Греко-Католицької Церкви XX ст., разом з такими сподвижниками та титанами Церкви, як Митрополит Андрей Шептицький, Патріярх Йосип Сліпий та блаженний Климентій Шептицький". На виставці, організованій спільно з Львівською Архиєпархією УГКЦ, представлені особисті речі Володимира Стернюка, фотографії, які висвітлюють майже увесь його життєвий шлях, різноманітні документи, серед яких є матеріяли кримінальної справи КДБ. Серед численних експонатів виставки чільне місце займають матеріяли підпільної священичої діяльности. Тут йде мова про єпископську хіротонію з рук Владики Василя Величковського, очолювання важких та виснажливих сімнадцять років Церкви в ролі місцеблюстителя та Глави УГКЦ; боротьба за вихід з підпілля та леґалізація Української Греко-Католицької Церкви. До створення експозиції долучилися комісія сакрального мистецтва Львівської Архиєпархії УГКЦ в особі ієромонаха Севастіяна Дмитруха, сестри милосердя святого Вінкентія, родичі, знайомі Владики Володимира, жителі міста Пустомит. Під час відкриття виставки відбувся вечір спогадів у колі друзів. (*Львівський музей історії релігії, „Високий Замок"*).

Обрано омбудсмена

КИЇВ. — Верховна Рада, проіґнорувавши заклики обрати позапартійну особу уповноваженим парляменту з прав людини, 8 лютого обрала омбудсменом України Ніну Карпачову. Депутати голосували таємно. За Ніну Карпачову проголосували 253 депутати. Її опонент Євген Захаров отримав 152 голоси. Ніна Карпачова – перший український омбудсмен уповноважений з прав людини, стала ним втретє, попри застереження з боку европейської спільноти. За правилами, омбудсмен не може належати до якоїсь політичної сили. А Ніна Карпачова є депутатом від Партії Реґіонів. (*ББС, Радіо „Свобода", „Кореспондент"*).

Зустріч з президентом Міжнародного карного суду

КИЇВ. — Голова Верховної Ради Олександер Мороз і президент Міжнародного карного суду Філіп Кірш на зустрічі 8 лютого обговорили перспективи співробітництва. Відповідно до повідомлення прес-служби парляменту, О. Мороз зазначив, що український парлямент налаштований на тісну співпрацю з Міжнародним карним судом. Україна в жовтні 2006 року визнала на законодавчому рівні імунітет суддів Міжнародного карного суду. Повномаштабне співробітництво можливе після відповідних змін у Конституції України, вважає спікер. У свою чергу, Ф. Кірш зазначив, що підтримує наміри Верховної Ради та України в цілому на співробітництво з судом. За його словами, 139 держав підписали Римський статут, і 104 з них є повноправними членами суду, основним завданням якого є утвердження стабільности і безпеки у світі. Необхідно, щоб Україна, яка займає важливе місце в Европі, стала повноправним членом Міжнародного карного суду. О. Мороз також зазначив, що досвід Міжнародного карного суду заслуговує широкого використання. „Ви можете розраховувати на нас як на партнерів", - підкреслив голова. Міжнародний карний суд був створений 1 липня 2002 року, після підписання 120 країнами-членами ООН відповідної угоди і ратифікації статуту цього суду (Римського статуту). Суд створений для розслідування військових злочинів, геноциду, його компетенція поширюється на усі найбільш тяжкі міжнародні злочини, вчинені після 1 липня 2002 року. (*„Кореспондент"*).

Президент України затвердив Стратегію національної безпеки

КИЇВ. — Президент України Віктор Ющенко підписаним 12 лютого указом затвердив Стратегію національної безпеки країни. Кабінетові міністрів доручено забезпечити виконання цього документу, а секретареві Ради національної безпеки і оборони - інформувати Президента про стан здійснення Стратегії. Розроблення даного документу було завершено РНБО ще у травні 2006 року і передано Президентові. У документі визначені першочерговості, цілі і напрями політики національної безпеки в короткотривалій і середньотривалій перспективі, до 2010 року. У Кабінеті міністрів України триває праця над законопроєктом, що створюється антикризовою коаліцією (Партія Регіонів, Соцпартія, Компартія - ред.) „Про засади внутрішньої і зовнішньої політики", куди пункт про інтеґрацію України в НАТО не входить. Президент України В. Ющенко, який запропонував провести в лютому національний „круглий стіл" з участю представників гілок влади і політичних сил, назвав конфронтаційною ініціятиву правлячої коаліції розробити нові засади зовнішньої і внутрішньої політики України і запропонував не виносити на дискусію дане питання. (*Укрінформ*).

Герой України пропонує бойкотувати українську мову

КИЇВ. — 12 лютого відповідаючи на запитання студента, народний депутат України від Партії Реґіонів Володимир Ландик порадив тим студентам, яким не подобається викладання українською мовою, бойкотувати україномовних викладачів. Зокрема В. Ландик сказав : „Ось ви думаєте, якщо проголосували, то ми тепер за вас всіх робитимемо. Ви проголосували, але продовжуйте відстоювати свою позицію. Не ходіть на лекції, робіть страйки, не пускайте викладача з українською мовою. Вимагайте російського. Ви за навчання платите. Тому і вимагайте послугу згідно з купленим квитком". Нагадаємо, що минулого року Президент Віктор Ющенко присвоїв народному депутатові України, президентові акціонерного товариства „НОРД" і Групи НОРД Валентину Ландику звання Героя України. (*Інститут Масової Інформації*).

Б. Тарасюк знайшов собі головне завдання

КИЇВ. — 12 лютого колишній міністер закордонних справ, провідник Народного Руху України Борис Тарасюк повідомив, що вважає своїм головним завданням у політичній діяльності поновлення єдности НРУ й Української народної партії. Резиґнація з посади міністра закордонних справ дає більше часу для заняття політичною діяльністю. „Природно, як голова НРУ, буду набагато більше уваги приділяти політичній діяльності, об'єднанню й консолідації, насамперед політичних сил демократичного, правого спектру. І основним у цих зусиллях буде поновлення єдности НРУ й УНП", - сказав Б. Тарасюк. Раніше УНП і НРУ створили робочу групу з об'єднання двох партій. 20 грудня 2006 року провідники партій Юрій Костенко і Б. Тарасюк підписали декларацію про поновлення організаційної єдности УНП і НРУ. Тоді ж УНП і НРУ домовилися створити раду „НРУ-УНП" у складі 12 осіб (по 6 від кожної партії) і спільно діяти в органах місцевої влади. Також сторони закликали усі національно-демократичні сили спільно відстоювати свою політичну позицію та об'єднати зусилля для участи в наступних президентських, парляментських і місцевих виборах. (*„Українська правда"*).

Відео-конференція США– ВР України

КИЇВ. — 9 лютого в Посольстві США відбулася відео-конференція між членами Конґресу США і депутатами Верховної Ради України. Під час відео-конференції, організованої на прохання представниці Конґресу США Марсі Каптур, учасники могли обговорити сільськогосподарські питання, зосередившись зокрема на земельній реформі й альтернативних джерелах енерґії. Ця розмова була своєчасною, тому що депутати ВР Іван Бокій та Іван Кириленко побували в США восени 2006 року в складі делеґації Комітету Верховної Ради з питань аґрарної політики, щоб ознайомитись з виробництвом етанолу у США. Цією віде-конференцією було відновлено спілкування між Конґресом США і Верховною Радою у такому форматі, який не діяв майже три роки. Реґулярні відео-конференції між двома законодавчими органами будуть продовжені. У вступному слові Посол США в Україні Вільям Б. Тейлор підкреслив важливість обміну думками і досвідом між Верховною Радою України та Конґресом США, зазначивши, що взаємини і рівень співпраці між цими двома органами історично склалися міцними і будуть зміцнюватися далі. Він посилався на законопроєкт, поданий нещодавно членом Палати Представників Марсі Каптур для сприяння обмінам між співробітниками Конґресу і Верховної Ради. За цією ініціятивою, делеґація Палати Представників Конґресу США відвідає Київ у квітні, а згодом і делеґація депутатів Верховної Ради поїде до США. Учасниками відео-конференції були: Іван Кириленко (БЮТ), Іван Бокій (СПУ), Сергій Рижук (Партія Реґіонів) – від Верховної Ради України і Марсі Каптур (Дем., Огайо), Роско Барлет (Респ., Меріленд) і Колін Петерсен (Дем., Мінесота) – від Палати Представників Конґресу США. Посол США в Україні В. Тейлор та Посол України в США Олег Шамшур також були присутні. (*Посольство України в США*)

Комуністи – проти допомоги США

КИЇВ. — Компартія України у своїй заяві, розповсюдженій 8 лютого, засуджує заяву групи американських сенаторів і внесення ними до Сенату США законопроєкту про вступ України до НАТО і про надання фінансової підтримки для підготування до вступу в Альянс. „Ми розцінюємо подібні дії як грубе втручання у внутрішні справи України і нагадуємо сенатським чиновникам про те, що Україна – незалежна держава, а не один з американських штатів і не „заокеанська" територія США", - додається в заяві. Компартія переконана, що „визначення зовнішньо-політичного курсу країни і вектору своїх інтеґраційних прагнень є виключним правом народу України, а питання про вступ у ті чи інші міждержавні об'єднання повинно вирішуватися лише на всенародному референдумі". (*„Українська правда"*).

В. Янукович образився на В. Огризка за українську мову

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 12 лютого прем'єр-міністер України Віктор Янукович пообіцяв запитати у виконуючого обов'язки міністра закордонних справ Володимира Огризка, чому це він під час офіційної зустрічі говорив з російською делеґацією українською мовою, через перекладача. Зрозуміло, що привселюдна обіцянка прем'єра „запитати" про це у В. Огризка не означала приятельської бесіди, а була рівнозначна погрозі. В. Огризко саме очікує розгляду своєї кандидатури на посаду міністра у Верховній Раді, то зрозуміло, що обіцянка прем'єра його дещо занепокоїла.

„Мовне питання" виникло ще у 2006 році. В. Огризко підтвердив, що він, перебуваючи на посаді першого заступника міністра закордонних справ, під час заходу, організованого українським філіялом російського Інституту країн СНД, говорив з російською делеґацією українською мовою, через перекладача. Прикметно, що кандидат у міністри не поспішив до прем'єра з вибаченнями. Ні, він заявив журналістам, що говорив рідною мовою у себе вдома і не вважає це приводом для політичних спекуляцій. В. Огризко зазначив, що його запросили на цю конференцію поділитися міркуваннями про розвиток українсько-російських взаємин, він підготував тези українською мовою і, безумовно, використовував українську мову для спілкування. При цьому він зазначив, що, наскільки йому відомо, російські колеґи прекрасно розуміють українську мову. „Дехто з учасників, – розповів В. Огризко, – скажімо так, в недипломатичній формі, почав вимагати від мене перейти на російську мову, що в мене не викликало ентузіязму, і я продовжував виступати українською мовою в себе вдома, в Україні". Справді, треба мати витримку дипломата, щоб так делікатно розповідати про нахабні вимоги гостей з Росії.

В. Огризко: „Українська – це моя рідна мова, яку росіяни розуміють".
Фото: УНІАН

В. Янукович незадоволений вживанням української мови.
Фото: УНІАН

13 лютого В. Огризко повідомив „Українській правді", що його зустріч з прем'єром В. Януковичем ще не відбулась. „У мене немає інформації, коли у прем'єра буде час і можливість зі мною зустрітися", – сказав він. На уточнююче запитання, коли це може статися, В. Огризко відповів: „Коли зустріч вже оголошена, то вона буде".

Цей випадок аж ніяк не є випадковим, він віддзеркалює кулуарну війну, яка триває в Україні з питання повсякденного вживання державної мови. Ще 24 листопада 2006 року повідомляв „Кореспондент" про те, що заступник провідника фракції Партії Реґіонів Євген Кушнарьов готовий внести на розгляд Верховної Ради законопроєкт про мови, що передбачає запровадження реґіональних мов в Україні. Законопроєкт передбачав, що на будь-якій території України, де не менше 10 відс. громадян вважають російську мову рідною, вона може одержати статус реґіональної. Є. Кушнарьов пообіцяв: „Боротьба навколо цього питання в сесійній залі парламенту буде гострою, але ми з цього шляху не зійдемо". Прем'єр-міністер сказав, що мовне питання буде вирішуватися референдумом або конституційною більшістю в парляменті. Трагічний випадок з Є. Кушнарьовим на забороненому законом полюванні порушив наміри реґіоналів. Але проблема залишилася... Корені її тягнуться з московської глибинки. Того ж листопада Президент України В. Ющенко мав зустріч з міністром закордонних справ Росії Сергієм Лавровим. І що ж найбільше напокоїло гостя з Москви? Звісно, питання про мову. „Ми хочемо на взаємній основі забезпечувати українцям у Росії і росіянам в Україні рівні права, щоб їх бажання говорити і думати рідною мовою максимально задовольнялося", –заявив С. Лавров Президентові. У відповідь В. Ющенко пояснив С. Лаврову, що українська мова потребує підтримки, оскільки практично витіснена з побуту в східніх і центральних реґіонах України. А от В. Янукович тоді ж запевнив С. Лаврова, що Україна буде не тільки відстоювати свої інтереси, але і враховувати російські. Відчули різницю?

У коментарі „Часу новин" український політолог Володимир Малинкович назвав позитивним фактором обговорення мовної проблеми на міждержавному рівні, „оскільки значна частина України залишається російськомовною". Це правда, але хто ж забороняє українським росіянам спілкуватися своєю мовою? Чи для цього її треба робити реґіональною?

А намагаються це зробити... 15 січня Апеляційний суд Донецької области під головуванням Любові Денисенко залишив у силі рішення Ворошиловського районного суду Донецька про незаконність рішення Донецької міської ради про надання російській мові на території міста статусу реґіональної.

А у Харкові Апеляційний суд 6 лютого видав ухвалу, про те, що міська рада, приймаючи рішення про російську мову, не порушила прав та інтересів уряду у сфері реґулювання питання про мови. Харків став російськомовним...

І як не погодитися з думкою В. Огризка про те, що росіяни добре розуміють українську мову. Звісно, коли хочуть!

Л. Хм.

Заступником...

(Закінчення зі стор. 1)

чив: „В Україні досі залишається актуальною проблема єдности українців з точки зору цінностей української культури та духовности, які має пропаґувати державна гуманітарна політика. Приємно зафіксувати підвищення за останні роки ступеня поваги до себе і до держави громадян в усіх реґіонах України, про що свідчать результати дослідження „Українського демократичного кола" та компанії „Ukraine sociology service", за якими дві третини опитаних у грудні 2006 року пишаються тим, що вони є громадянами України, тоді як у грудні 2002 таких було лише 49 відс. Але водночас залишається проблема, чим пишається і на яких цінностях виховується сьогодні українське суспільство, зокрема молоде покоління". М. Томенко зазначив, що найавторитетнішими державними та політичними діячами, за результатами зґаданого опитування, після Богдана Хмельницького стали ... Петро І та Леонід Брежнєв.

Політика Першого національного телеканалу, якому держава замовляє програми, що мусять пропаґувати українську культуру і духовність, викликає здивування. Цей телеканал перед Різдвом „подарував" українцям трансляцію церемонії вручення міжнародної нагороди „Золота шарманка", яка була далека від української культури. Керівництво телеканалу щиро радіє, що йому вдалося залучити до показу на Першому національному каналі російських виконавців і вважає цей проєкт ледь не одним з найкращих продуктів їхнього виробництва.

На думку М. Томенка, команда Президента і команда прем'єра повинні не лише декларувати свою вірність ідеалам української духовности та соборности, а щоденною діяльністю втілювати ці заяви в життя.

За матеріялами УНІАН

„Дружня...

(Закінчення зі стор. 1)

рони США Роберта Ґейтса – він іронічно „похвалив" В. Путніна за відвертість, властиву, мовляв, усім „колишнім шпигунам". Р. Ґейтс арґументовано заперечив звинувачення В. Путіна на адресу НАТО, силові дії якого в країнах „третього світу", на думку Москви, не лише не дають добрих вислідів, а ще й поглиблюють міжнародну напруженість. Р. Ґейтс чітко пояснив, що ґльобальна загроза тероризму повною мірою виправдовує „експорт безпеки в решту країн світу". Тим часом, сказав далі секретар Департаменту оборони, Росія скоріше руйнує міжнародну стабільність, ніж будує її, продаючи зброю таким непевним країнам, як Іран і Сирія, а також використовуючи свої енерґоресурси для політичного тиску на своїх сусідів.

У зв'язку зі сплеском емоцій довкола виступу В. Путіна цікаво, як реаґує на цю подію німецька преса, адже в цій країні протягом останніх років створювався образ Москви як вірного друга Берліну. Газета „Frankfurter Allgemeine Zeitung" пише: „Москва не буде дружнім, надійним, нескладним партнером, як на неї багато хто дивиться в Німеччині. У 'керованій демократії" Володимира Путіна бажання продемонструвати політичну силу є не меншим, ніж потреба у співпраці. Путін намагається використати в своїх інтересах відносну слабкість Америки. Але Росія сама собі перекриває шлях, повертаючись до авторитарних форм правління й проводячи безцеремонну зовнішню й енерґетичну політику. Якщо Путін хоче стати надійним партнером Заходу, тоді театр, який він влаштував у Мюнхені, був досить дивним способом привернути до себе увагу".

А як же виглядала на конференції Україна? Адже в Мюнхені виступав і Президент В. Ющенко. Відповідаючи на це запитання в інтерв'ю для Радіо „Свобода", відомий українсько-німецький історик і політолог професор Богдан Осадчук, який також був учасником цього форуму, говорить: „Спершу Віктор Ющенко приїхав до Берліну і мав успіх у розмовах з Анґелою Меркель. Зате його перебування у Мюнхені було суцільним провалом. Він виголосив банальну, нудну промову, яка абсолютно не мала нічого спільного з виступом Путіна. Крім цього, передчасно покинув конференцію, коли там відбувалися головні виступи...".

Мабуть, у цій оцінці все ж переважає суб'ктивне враження. „Банальна" промова українського керівника насправді була проевропейською, а „нудна", бо спокійна, культурна. Так, ніби нічого нового він не сказав, але його ясна заява про те, що ціллю України є стати частиною заагальноевропейської системи безпеки, якраз і має прямий стосунок до критики В. Путіна на адресу цієї самої загальноевропейської системи безпеки.

П. Ч.

А. Кінах...

(Закінчення зі стор. 1)

вання поправки Джексона-Веніка, і своїми пріоритетами вона визначила сприяння партнерським взаєминам між Верховною Радою України та Конґресом США, підтримку інтеґрації України в евроатлантичну спільноту, сприяння розвитку в Україні ринкових реформ, демократії та ефективного енерґоспоживання. Фундація „Україна – США" виконує ролю секретаріяту Коаліції.

Щоб стати членом Коаліції за безпеку та демократію в Україні, можна звертатися до Марти Мацелюх за адресою: martam@usukraine.org або телефоном (202) 223-2228. Більше інформації про можна отримати, відвідавши в Інтернеті сторінку: www.usukraine.org/memorandum.htm.

М.М.

АМЕРИКА І СВІТ

Ірак закрив кордон з Іраном і Сирією

БАГДАД, Ірак. — Влада Іраку 13 лютого прийняла рішення в рамках посилення режиму безпеки в Багдаді закрити кордон країни з Іраном і Сирією і продовжити терміни дії комендантської години в нічний час. Як повідомив генерал-лейтенант Абуд Канбар, прем'єр-міністер Іраку Нурі аль-Маліки вирішив закрити кордон з Іраном на 72 години, однак, не уточнив, як довго буде закрито кордон з Сирією. Комендантська година на рух транспорту діятиме не з 11 вечора, а з 8 вечора до 6 ранку. Нові заходи безпеки не поширюються на летовище у Багдаді. Представники Іраку і США також звинуватили Сирію в тому, що вона не стежить за переміщеннями небезпечних терористів з Сирії до Іраку. Тим часом серія вибухів сталася у торговельних кварталах Багдаду вдень у понеділок, 12 лютого. За останніми даними поліції Багдаду, у висліді двох терактів і трьох вибухів 77 людей загинуло, 150 одержали поранення. Американські військові звинуватили високопоставлених членів іранського уряду в тому, що ті постачають іракських бойовиків вибуховими пристроями. („*Кореспондент*").

Президентом Туркменістану став Ґ. Бердимухамедов

АШГАБАТ, Туркменістан. — Підсумки голосування і ім'я нового глави держави 14 лютого вранці оголосив голова Центральної виборчої комісії Мурад Кариєв на засіданні Народної Ради Туркменістану. За даними туркменської ЦВК, Ґурбанґул Бердимухамедов здобув понад 89 відсотків голосів виборців. Всього у голосуванні взяли участь майже 99 відсотків виборців. 11 лютого в Туркменістані відбулися перші президентські вибори після смерти Туркменбаші Сапармурата Ніязова, який керував країною більш як два десятиріччя. В урочистій церемонії інавґурації взяли участь численні закордонні делеґації. Україну представляв Президент Віктор Ющенко. Президент Туркменістану присягав на Конституції на вірність туркменському народу. Ґ. Бердимухамедов наголосив, що в школах знову буде запроваджено десятирічну систему освіти, велику увагу буде приділено розвиткові мережі медичних установ, продовжиться будівництво житла, пільгове кредитування, а також розвиватимуться Інтернет і мобільний зв'язок. Нагадаємо, що спостерігачі, котрі були присутніми на виборах президента Туркменістану, та опозиція в екзилі назвали їх недемократичними і звернули увагу на численні порушення стандартів чесного і відкритого голосування. („*Німецька хвиля*").

Переговори провідників палестинських угруповань

МЕКА, Савдійська Арабія. — На Близькому Сході провідники палестинських угруповань „Фатх" і „Гамас" 7 лютого проводили переговори, намагаючись припинити смертельні сутички і зформувати уряд національної єдности. Зустріч відбувається у Савдійській Арабії. Перед початком переговорів у місті Мека, палестинський Президент Махмуд Абас з партії „Фатх" сказав, що його делеґація має рішучий намір укласти угоду. Подібні заяви зробили також політичний провідник „Гамасу" у вигнанні Халед Машаал та палестинський прем'єр Ізмаїл Ганія. Король Савдійської Арабії Абдула запросив представників обох сторін на зустріч після того, як угруповання кілька разів не змогли дотримуватися укладеної угоди про припинення бойових дій. Загалом з грудня в міжфракційній боротьбі було убито понад 90 палестинців. Коментуючи переговори, ізраїльські провідники кажуть, що будь-який новий палестинський уряд повинен визнати державу Ізраїль і відмовитися від насильства, якщо він хоче отримати міжнародне визнання. (*Радіо „Голос Америки"*).

КНДР погодилась заморозити ядерні роботи

ПХЕНЬЯН, Північна Корея. — Північна Корея погодилася заморозити роботи на своєму головному ядерному реакторі „Йонґбйон" в обмін на паливо або відповідну економічну допомогу. Шість сторін, залучених до переговорів (Північна Корея, США, Китай, Росія, Японія та Південна Корея) опрацьовували проєкт угоди, яка також передбачає допуск на об'єкти міжнародних інспекторів в обмін на допомогу в енерґопостачанні. Оглядачі застерігають, що подібні попередні угоди неодноразово провалювалися і Північна Корея тим часом каже, що вже створила ядерну бомбу. Пекінську угоду можна вважати скромним успіхом та основою для майбутнього поступу. Але перш нож вважати, що проблему ядерної програми Північної Кореї вирішено, важливо згадати, що таке вже було. 1994 уряд Президента Била Клінтона домовився, що Північна Корея відмовиться від ядерної програми в обмін на мазут та побудову реакторів для виробництва електроенергії. Але вже тоді підозрювали, що Пхеньян тією угодою лише прикривав свою збройну програму. Ще одна така угода 2005 року також привела в нікуди. Нова домовленість, у разі запровадження, була б лише першим кроком, що передбачає замороження робіт на реакторі „Йонґбйон" та повернення міжнародних інспекторів. Навзамін Північна Корея отримає 400 млн. долярів і мазут. Чи справді Північна Корея готова відмовитися від ядерної зброї? Єдиною обнадійливою обставиною зараз є те, що тепер Китай серйозно взявся за справу і використовує свої великі можливості тиску на Пхеньян. (*ББС*).

Грузія буде в НАТО у 2009 році

ТБІЛІСІ, Грузія. — Президент Міхаїл Саакашвілі 12 лютого сказав, що Грузія має стати членом НАТО вже 2009 року. За словами грузинського керівника, його країна вже давно веде мову про членство в альянсі, але вперше Генеральний секретар НАТО Яап де Гооп Схефер назвав конкретну дату. М. Саакашвілі сказав, що для Грузії вступ означатиме її участь у найпотужнішій політично-військовій організації, яка будь-коли існувала. Раніше Москва виявляла крайнє невдоволення можливим приєднанням до НАТО Грузії, де розташовані російські війська. Минулого тижня 14 сенаторів США запропонували Конгресові схвалити законопроєкт, висловивши в такий спосіб підтримку вступу до НАТО України, Албанії, Грузії, Хорватії й Македонії. Один з співавторів проєкту, Сенатор Річард Луґар, сказав, що членство цих держав в альянсі буде сприятливим для Европи, НАТО й США. Сенатори повідомили, що кожна з цих країн чітко заявила про своє бажання стати членом НАТО й докладає всіх зусиль, щоб відповідати вимогам альянсу. (*ББС)*.

Колишнього віце-президента Іраку засудили до страти

БАГДАД, Ірак. — Верховний кримінальний трибунал розпорядився 12 лютого повісити Тагу Ясіна Рамадана, який був другою особою в Іраку за часів президентства Садама Гусейна. У листопаді минулого року його засудили до довічного ув'язнення за участь в організації вбивства шиїтів міста Дуджайля на початку 1980-их років. На цьому ж процесі Садама Гусейна та двох інших підсудних засудили на смерть. Однак, апеляційний суд наполягав на смертному вирокові для Таги Ясіна Рамадана і повернув справу у Трибунал для остаточного рішення. Тага Ясін Рамадан звинувачення відкидає. „Ввіряю себе до рук Бога. Нехай Господь покарає усіх, хто заподіяв мені несправедливість", – сказав колишній іракський віце-президент. Вирок смерти затвердили попри заклик Верховного уповноваженого ООН з прав людини Луїзи Арбур, яка вважає, що страта буде порушенням міжнародного права. Протестують і інші правозахисники. Зокрема правозахисна організація „Human Rights Watch" заявила про брак доказів причетности цього підсудного до злочинів проти людяности. (*ББС*).

Іран заперечив звинувачення з боку США

ТЕГРАН, Іран. — Іран відкинув звинувачення з боку США, які стверджують, що він постачав зброю шиїтським бойовикам в Іраку. Речник іранського міністерства закордонних справ Мохамед Алі Госейні 12 лютого назвав ті звинувачення „безпідставною пропаґандою". Тим часом чільні представники Демократичної партії у США закликали уряд Джорджа Буша обережніше ставитися до звинувачень Ірану в підбурюванні насильства в Іраку. Цей заклик з'явився після того, як американські посадовці в Іраку заявили, що мають докази постачання зброї Іраном шиїтським бойовикам, які нападають на американську військову варту. Проте сенатор від демократів Крис Дод сказав, що уряд Дж. Буша намагався пофальшувати докази і раніше, і що він скептично ставиться до цієї заяви. Інший сенатор від демократів заявив, що ті звинувачення нагадують йому ситуацію напередодні вторгнення в Ірак у 2003 році. Республіканці, в свою чергу, пропонують зробити все для того, аби захистити американських вояків. (*ББС)*.

Евросоюз запровадив санкції проти Ірану і КНДР

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. — Міністри закордонних справ країн Европейського союзу 12 лютого на зустрічі в Брюселі дійшли згоди щодо запровадження санкцій проти Ірану. Ця міра пов'язана з відмовою Теграну припинити здійснення його ядерної програми. У той же час глави міністерств закордонних справ ЕС наполягають на продовженні обговорення з владою Ірану проблем, пов'язаних з міжнародною контролею щодо атомних плянів. Незважаючи на досягнуту домовленість, режим санкцій вступить у дію не раніше кінця місяця, поки Европейська Комісія не виступить з пропозиціями за реґламентом. В'язка санкцій у точності копіює санкції, накладені на Іран Радою безпеки ООН. Для остаточного вступу в силу санкцій ЕС схвалив 12 лютого документ необхідно перевести на головні мови ЕС і передати на розгляд юристам. Можливо, ця процедура триватиме тиждень. Президент Ірану Махмуд Ахмадінеджад наполягає на тому, що ця праця буде продовжуватися, але заявляє, що не хоче конфлікту зі Заходом. Тим часом відповідальний за зовнішню політику ЕС Гав'єр Солана повідомив, що Евросоюз готовий відновити переговори з Іраном і бажає вирішити кризу дипломатичним шляхом. Напередодні він зустрівся з Алі Ларіджані, який представляє Ісламську республіку на переговорах з Заходом. Зустріч була конструктивною і гарною, але додаткових подробиць він не повідомив. Після подолання розбіжностей між Мадридом і Лондоном досягнуто згоди і в питанні санкцій щодо Північної Кореї. Протягом декількох тижнів ситуацію було заблоковано через те, що Великобританія і Еспанія не могли прийти до загального знаменника після включення представників Ґібралтару в список владних структур, що наглядають за виконанням санкцій. Запровадження санкцій проти Північної Кореї викликано проведеним Пхеньяном ядерним випробуванням 9 жовтня минулого року. („*Кореспондент*").

Вручення „Grammy"-2007

ЛОС–АНДЖЕЛЕС, Каліф. — Трансляція церемонії вручення нагород „Grammy" Американської академії звукозапису, що відбулась ввечері в неділю 11 лютого, привернула увагу понад 21 мільйона американських телеглядачів, що на 18 відсотків більше ніж 2006 року. За вислідами дослідження компанії „Nielsen Media Research", у 2006 році оргкомітет премії перемістив церемонію з традиційної неділі на середу. Це стало причиною того, що авдиторія трансляції була найменшою за всю історію „Grammy" - лише 17 мільйонів глядачів. У 2005 році показ серіялу „Відчайдушні домогосподарки" теж вплинув на маштабність авдиторії: багато глядачів віддали перевагу новому серіялові. Нагороду „Grammy" як найкраща нова артистка в 2007 році одержала співачка Кері Андервуд, переможниця „American Idol-2005". (*Інститут Масової Інформації*).

Українське зерно викидають у море, бо урядові квоти душать експорт

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – „Зернотрейдери в Україні викидають тисячі тонн підгнилого зерна у Чорне море, оскільки у країні, яка колись була „хлібною корзиною Европи", вже п`ятий місяць діє протекціоністське торговельне ембарґо", – заявила 5 лютого газета „Файненшл Таймс"(Велика Британія). Кабінет міністрів України 11 жовтня 2006 р. прийняв постанову про квотування експорту зернових. До 31 грудня 2006 р. експортні квоти встановлені в обсязі: пшениця і суміш пшениці та жита (меслін) – 400 тис. тонн, ячмінь – 600 тис. тонн, кукурудза – 100 тис. тонн, жито – 3 тис. тонн. За даними митниці, експорт зернових з України, станом на 21 листопада 2006 р., склав 4,9 млн. тонн (у 2005 році – 2,5 млн. тонн). Зокрема експортовано 2,7 млн. тонн ячменю, 2,1 млн. тонн пшениці і 163 тис. тонн кукурудзи. Раніше Міністерство аґрарної політики пропонувало встановити до 30 червня 2007 року додаткову квоту на експорт зернових в обсязі 2,2 млн. тонн. Але В. Янукович прийняв інше рішення. Тепер він пообіцяв збільшити експортні квоти на різні типи зерна протягом кількох тижнів, але ринок уже зазнав збитків більше, ніж на 100 млн. дол.

Надзвичайний і Повноважний посол США в Україні Вільям Тейлор (в центрі) дає інтерв'ю журналістам під час візити до порту Південний в Одеській області 1 лютого. В. Тейлор оглянув стан зерна, яке зберігається в порту. Фото: УНІАН

Маленькі експортні квоти на більшість зернових і повна заборона на експорт пшениці струснули світові ринки, які і без того з труднощами пристосовуються до бідних урожаїв у деяких з найважливіших країн-виробників зерна. Трейдери кажуть, що обмеження, накладені Києвом, відіграли велику ролю у роздуванні світових цін і додали по 20 долярів за тонну на деякі категорії зерна.

Президент України В. Ющенко запевняв минулої осені, що Україна буде дотримуватися ринкових принципів та знімати експортні обмеження. Але Президент виявився безсилим, тому що протягом останніх місяців поступово позбувся влади на користь В. Януковича. Економічна політика командного стилю В. Януковича мала на меті збільшити державні запаси у світлі підвищення гльобальних цін, але це тяжко вразило сільське господарство України.

Україна, один з провідних світових експортерів зерна, зібрала його минулого року 34 млн. тонн, що на 9 відсотків менше, ніж був попередній урожай. Урожай харчового ячменю був особливо добрим. І все ж обмеження на продаж завадило великим вантажам залишити Україну, що викликало тривогу у трейдерів.

Андрій Клюєв, віце-прем'єр-міністер України, сказав газеті „Файненшл Таймс": „Ми закінчили накопичення стратегічних запасів зерна". Але збитків уже завдано. Величезні запаси зерна накопичилися в убогих портових складах. Через погані умови частина врожаю згнила і була викинута. Експортні обмеження, як популістський крок, зберегли ціни на харчові товари низькими і заробили політичні точки для правлячої коаліції, очолюваної В. Януковичем. Але трейдери попереджають, що цей крок може мати неприємні наслідки і зашкодити репутації України як надійного постачальника зерна.

Міністерство аґрарної політики України заявило, що відповідальність за якість зерна на зерновому терміналі „Трансінвестсервіс" повністю лежить на його власниках. На зерновому терміналі у порту м. Південний (Одеська область) зберігається близько 230-240 тисяч тонн ячменю, завезеного у вересні 2006 року. Термінал не відповідає нормам і технології тривалого зберігання зерна. Ще в жовтні 2006 року Державна інспекція з контролі якости сільськогосподарської продукції вказала на необхідність перевезення хліба для подальшого просушування на елеватори, обладнані необхідним устаткуванням. Власники терміналу розпорядження не виконали.

Станом на 2 лютого ячмінь зберігається в буртах заввишки 15 метрів, без відповідної вентиляції. Через зміну температури повітря, підвищеної вогкости (наближеність до Чорного моря) і наявности конденсату температура в товщі бурту підвищилася до 36-42 градусів. В результаті дії конденсату є ознаки проростання зерна. Частина ячменю вже вивезена для просушування.

Конкуренти – Казахстан та Росія – перехопили ринок від України. Деякі трейдери та забезпеченеві компанії, які покривають їхні втрати, плянують почати судові процеси проти уряду України.

Світовий банк двічі назвав обмеження невиправданими і підтримав заяви про те, що постачання зерна в Україні є більш ніж достатнім, аби покрити всі внутрішні потреби. Банк також попередив, що обмеження відкрили двері для корупції. Андрій Ярмак, консультант банку з питань сільського господарства, сказав, що багато трейдерів були здивовані, коли недавно почули, що маловідомі компанії отримали більші експортні квоти – у той час, як більші чужоземні компанії з великими запасами отримали менші квоти. Виникають підозри, що мала місце „гра" з угодами у процесі надання квот, сказав А. Ярмак. Деякі компанії могли продавати свої квоти більшим трейдерам.

23 листопада 2006 року Посол США в Україні Вільям Тейлор, коментуючи в газеті „Дело" заплянований візиту В. Януковича до США, сказав, що американці занепокоєні введенням Україною обмежень на експорт зерна, і якщо ця проблема так і не вирішиться до грудня, їй буде приділено особливу увагу. Уряд США був стривожений обмеженням на вивезення зерна з України, і в грудні минулого року. Міністер економіки України Володимир Макуха під час візити української делегації до США 12 грудня пояснював американській стороні причини обмеження експорту українського зерна. Він заявив тоді, що ситуація полягає не в тому, щоб збити ціни на зерно, а в тому, що, згідно з балянсами і перевірками, наявного зерна не досить для того, щоб здійснювати експорт у тих обсягах, які заплянованих експортерами. 1 лютого Посол Вільям Тейлор відвідав зерновий термінал і заявив, що квоти, введені урядом України на експорт зерна, приносять країні більше шкоди, ніж користи. На думку Посла, є інші способи захистити українців від зростання цін на хліб. Він сказав, що від дій Кабінету міністрів України постраждали, в першу чергу, аґрарні, транспортні підприємства і елеватори. „Україна була шостим експортером зерна в світі, – зазначив дипломат. – Тепер ця репутація зіпсована, і Україна перестала вважатися надійним постачальником".

За прогнозами Посла, результатом таких дій українського уряду може стати зменшення обсягів чужоземних інвестицій. „Як друг України я закликаю скасувати квоти на експорт зерна", – сказав Посол.

Л. Хм.

Закони Росії залежать від її ставлення до В. Януковича

Юрій Корогодський,
„Українська правда"

Нові міґраційні правила, що їх ввела 15 січня та уточнила „спеціяльно для українців" 30 січня Російська Федерація, сколихнули українську громадськість. Ще б пак! Кількість вітчизняних заробітчан, що працюють на переважно московських будівництвах, величезна. Навряд чи кому-небудь відомо, скільки їх там зараз, чи два місяці тому, чи скільки їх буде через півроку? Ще у минулому році вони почувалися відносно непогано. Правило про 90 діб перебування в Росії без реєстрації гріло душу.

Але встановлені посадником Москви Лужковим „три доби на реєстрацію" ніхто не скасовував, і кожен міліціянт прикидався дурнем, вдаючи, що не знає ні про які пільги для громадян з тризубом на пашпорті. Відомо, що праця у московській міліції – прибуткова річ саме завдяки можливості вільного спілкування з чужинцями, котрі не мають реєстрації. Її у Москві повинні мати також росіяни, які не прописані у столиці чи Московській області. Але пред'явлення російського пашпорта знімає багато запитань. Інша річ – пред'явники чужинських пашпортів. Крім „лужковської" реєстрації, вони повинні мати міґраційну картку, залізничні квитки в обидва боки, та, звісно, пашпорт.

Знущання над киянами та полтавцями, івано-франківцями та донеччанами входить до певного ритуалу поведінки представників московської влади. Не варто навіть нагадувати, що у ніґерійських наркоділків, чеченських „сепаратистів" чи таджицьких „ісламістів" з реєстрацією ніколи проблем не виникає. Годі зрозуміти, яким чином будівельник з Тернополя небезпечніший, ніж гість столиці з Урус-Мартану. Але гроші – річ суттєва у столиці „енергетичної" наддержави, що живе сьогоднішнім днем.

Ліберальне за російськими мірками „правило 90 днів" з'явилося наприкінці 2004 року, коли РФ робила відчайдушні кроки для підтримання кандидата В. Януковича. Відтоді українці були навіть більш привілейованими гостями Москви, ніж росіяни з реґіонів, що все одно потребували реєстрації під час більш ніж триденної візити до власної столиці. І от два роки полегшень закінчилися. Росія знову показала своє недемократичне обличчя.

Спочатку український МЗС ще мав надію, що нові правила не будуть стосуватися українських

(Закінчення на стор. 14)

ЦИТАТА ТИЖНЯ

„Пройшли вже часи в історії України, коли ми були свідками політичного протистояння сходу і заходу. З історії нічого забрати не можна, воно в історії залишиться... Я впевнений, я не пам'ятаю, хто це сказав – що „завжди перемагає краса"...

Віктор Янукович,
прем'єр-міністер України

Радники прем'єра намагалися показати його обізнаність з творами Ф. Достоєвського, але „проффесор", промовлючи, забув прізвище автора цитати.

22 лютого – День Батька-Союзу

Дорогий читачу – без різниці, чи ти належиш до американців українського походження чи до недавно прибулих українців, чи ти є членом нашого Українського Народного Союзу, чи станеш ним завтра, чи може, й не станеш ніколи – адресуємо до тебе, до твоєї вдумливости й уваги просту, але разом з тим дуже важливу істину: тобі, твоїй родині, твоїм дітям і внукам, як і кожному українцеві в світі, належить вся наша національна історія, кожна її сторінка, кожен рядок, в тому числі й історія американського українства. Де тільки опинилася наша людина, там вона виказувала все те, що було властиве національному характерові українців – кажучи образно, будувала в новому світі свій дім, щоб у тому домі збудувати і зберегти свій світ. Засновувала церкви, школи, осередки культури, науки і мистецтва, відпочинкові оселі – і в тому багаторічному і безперервному процесі, в тому річищі величезних зусиль виростала розумом і духом сама, дивуючи нас, нащадків, здатністю так глибоко і щиро засвоювати цілком нове, заокеанське поле життя і водночас так міцно, так відповідально берегти віру і традиції своїх предків.

Ці зусилля і їхні висліди повною мірою віддзеркалені в історії Українського Народного Союзу, піонери-засновники якого 113 років тому згуртували наших розгублених і загублених в бурхливому американському „melting pot“ еміґрантів, бо ясно усвідомлювали, як писав у „Свободі“ о. Григорій Грушка: „Як є потрібна для риби вода, для птаха – крила, для голодного – хліб, як накінець кожному треба повітря, так само і для нас, розсіяних тут українців, треба народної організації, тобто такого братства, такого всенародного товариства, до котрого кожний українець, де б він не був, де б далеко не жив, повинен до цього братства, до цієї великої української родини, фамілії, належати...“.

Велике це слово – братство, чудодійне почуття. Так мудро й шляхетно кермувало воно нашими батьками, дідами і прадідами у взаємодопомозі, матеріяльній і моральній, так утримувало біля самого серця загальноукраїнські цілі і так тісно з’єднувало в єдину могутню течію працю усіх наших поколінь, що невдовзі на УНС звернуло доброзичливу увагу все американське суспільство. Бо коли діяльність етнічної групи справді є братською, справді взаємодопомоговою, то це об’єктивно сприяє розвиткові всієї країни. Ось чому на передвоєнній конвенції УНСоюзу у Вашінґтоні, і на післявоєнній там же, в столиці, виступали з промовами сенатори і конґресмени, дипломати і громадські діячі, високо оцінюючи вклад українців в культурне та економічне життя Америки.

Союзове братство, прищепивши американським українцям уміння покладатися на самих себе, дозволило не лише здійснювати десятки освітніх, патріотично-виховних, мистецьких, видавничих і господарчих проєктів загальноукраїнського і загальноамериканського значення, як, наприклад, діяльність обох тижневиків, Стипендійний фонд чи придбання Союзівки, чи спорудження пам’ятника Тарасові Шевченкові у Вашінґтоні, але разом з цим бути „другою легенею“ України, легенею здоровою і життєздатною – у той час, як материкова легеня була тяжко уражена совєтським антиукраїнським режимом. Протягом багатьох-багатьох років Український Народний Союз був маленькою, але могутньою духом американською Україною, енерґія якої в тисячу способів струменіла за океан, на рідну землю, й сьогодні ніхто не заперечить: якби не було світового українства, зокрема американського, то Україні було б набагато тяжче прийти до державної незалежности в 1991 році.

Нерозривний щоденний зв’язок з Україною й сьогодні надихає нашу понадстолітню організацію, її історія не стала архівом, наше активне життя триває. Однак, запорукою його є прихід в наші ряди нових членів. Народилися ви тут чи в Україні – не має значення. Наше майбутнє і наша історія в рівній мірі належать усім нам. Тому відкладіть усі справи і поцікавтесь: що ж це таке – Український Народний Союз вчора, сьогодні і завтра?

СВОБОДА — SVOBODA —

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

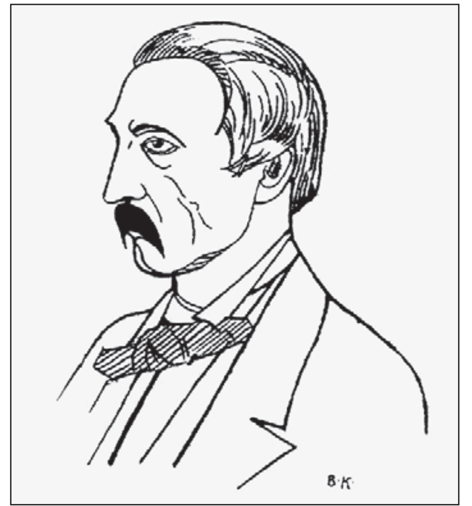
Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

ЦЕЙ ТИЖДЕНЬ В ІСТОРІЇ

Наш незабутній і неповторний Куліш

В середу, 14 лютого, минуло 100 років від дня смерти Пантелеймона Куліша – одного з найплідніших українських авторів XIX сторіччя. Доля так щедро обдарувала його талантами, що, власне, саме ця обставина найбільше й драматизувала невсипущу діяльність цього сіяча розумного, доброго, вічного: забагато він кидавсь з одного поля на інше, щоб його плуг міг залишити за собою хоч одну справді геніяльну борозну. Поет, романіст, історик, етнограф, філолог, перекладач, теоретик-культуролог, „філософ серця“ і наденергійний практичний діяч культурного українства...

П. Куліш.
Мал. В. Кричевського

Україну, як і його сучасник і товариш Тарас Шевченко, Куліш любив безмежно, вважав її „найблагочестивішою землею в світі“, але любив, як писав про себе інший поет, „дивною любов’ю“ – Україну селянсько-хуторянську, етнографічну, пісенно-сентиментальну, простонародну, вічну. Бо – „велика сила в простому народному слові і в простій народній пісні, і таємниця тієї сили – в людських серцях, а не в людському розумі“...

Протиставлячи серце і розум, Куліш не приймав міста з його суєтою, не приймав Заходу, „бо мало ладу в европейській цивілізації“, мріяв „пожити десь в чудовій самоті“, певернення на рідний хутір озвучував щирим поетичним „акордом в честь українського примітивного життя“. А водночас перекладав Шекспіра...

Гаряча, щира і все ж дуже дивна любов до України диктувала Кулішеві вельми суперечливі історичні погляди і концепції: йому не подобалися бунти і повстання народних мас проти соціяльного і національного гніту, не вірив він у здатність українців збудувати свою незалежну державу – в такій мірі не вірив, що співав пеани Петрові Першому і Катерині Другій, а про своїх пращурів написав ці образливі рядки:

Народе без пуття, без чести,
без поваги,
без правди у завітах
предків диких,
Ти, що постав з безумної одваги
гірких п’яниць
і розбишак великих...

І цей же Куліш:

Народе мій!
Що нам тепер почати?
Невже вовіки будеш
спати й спати?

І цей же неполітичний ліберал Куліш в листі до російського слов’янофіла Аксакова: „... Ваша суспільність гадає, що для нас клином збіглася земля в Московському царстві, що нас створено для Московського Царства...“.

І цей же Куліш – „До кобзи“ і до нас з вами:

Кобзо моя, непорочна утіхо,
Чом ти мовчиш,
задзвони мені стиха,
Голосом правди святої дзвони,
Наші пригоди мені спом’яни.
Може, чиє ще не спідлене серце
Тяжко заб’ється,
до серця озветься
Як на бандурі
струна до струни...

П. Ч.

50 років тому про це писала „Свобода“

14 лютого 1957 року у редакційній статті „Реабілітація’ депортованих народів „Свобода“ привертала увагу громадськости до трагедії народів, примусово виселених кремлівськими провідниками СССР з теренів їхнього споконвічного проживання.

Приводом для виступу газети стала таємна доповідь провідника СССР Микити Хрущова на XX з’їзді Комуністичної партії Советського Союзу (КПСС) про злочини Сталіна, на якого Хрущов намагався перекласти також виключну відповідальність за злочинну діяльність КПСС в галузі національної політики. Йшлося у доповіді про примусове виселення до „віддалених територій“ СССР карачаївців, калмиків, чеченців, інгушів, балкарців...

„Свобода“ негайно зауважила, що Хрущов не згадав про примусове виселення кримських татар з України, німців з Поволжя, а також мільйонів українців, литовців, естонців, латвійців. „Свобода“ викривала облудну заяву Москви про „реабілітацію“ депортованих народів, яка насправді була зведена лише до дозволу видавати книжки їхніми рідними мовами. Повернутися на рідні землі дозволяли лише п’ятьом виселеним народам – балкарцям, чеченцям, інгушам, калмикам і карачаївцям. Але термін повернення був таким далеким, що більшість знедолених засланців не мала надії його дочекатися. Про повернення виселених українців й мови не було.

Здавалося б, розпад СССР вирішив цю проблему. Але ж, ні... Чечня, яка мала сміливість проголосити свою незалежність, догоряє у кривавій війні з Росією. Інші кавказькі народи мовчать...

Україна була так захаращена літературою, виданою рідною (значно спотвореною) мовою, але виключно комуністичною, від якої ще й досі не може відкараскатися... А заміна виселеного населення приходьками з Росії призвело до того, що й рідна мова стала під загрозою у незалежній Україні.

Л. Хм.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вкрадені раритети Запорізької Січі виявлено в представництві Росії

Грамота Катерини Другої – раритет Запорізької Січі.

На запрошення отамана всього козацтва в США й Канаді генерала-поручника Сергія Цапенка 29 січня в Ню-Йорку відбулась його приватна зустріч з Михайлом Козюпою і Володимиром Васьковим, у якій і я брав участь. Метою зустрічі було поінформувати українську спільноту про крадіж раритетів Запорізької Січі з кубанського музею в місті Говел, Н. Дж.

З розповіді отамана ми довідались, що раритети після зруйнування Січі козацтво перевезло до Кубані, згодом – до Сербії, а в 1944 році – до Німеччини. Пізніше, коли козацтво придбало дім у Говелі, в ньому розмістилися музей і бібліотека кубанського козацтва.

Кубанці в більшості почуваються українцями. 30 червня 1792 року цариця Катерина Друга своїм декретом передала всі землі у власність Козацькому Чорноморському війську. Цей безцінний оригінальний декрет-грамота зберігався в музеї. Передання підтверджує й друга грамота – імператора Павла Першого від 6 лютого 1801 року. Тепер вони зникли. З представлених отаманом документів можна припускати, що крадіжка була запляновgна раніше, бо попередній отаман Певнєв не був ні козаком, ні кубанцем. Були також інші козацькі групи, включно з російською, яка радила перевезти раритети до Росії, бо там буде найбезпечніше місце зберігання. Інші пропонували раритети Запорізької Січі віддати Україні, а кубанського козацтва – Кубані. Внаслідок протистоянь козацька рада обрала нового отамана – Сергія Цапенка. Колишній довголітній директор музею Петро Бутенко повідомив, що колишній отаман Певнєв з іншими козаками запльомбував всі входи до музею і нікого не впускав досередини. Ця група незаконно скликала збори і вирішила продати раритети. Одначе 6 жовтня 2006 року невідомі зірвали пльомби і забрали всі раритети, включно з Грамотою Катерини II, які опинилися в російській дипломатичній установі в Ню-Йорку.

На першому судовому слуханні за позовом музейної управи найвищий суд штату Ню-Джерзі відмовив в його розгляді, бо це міжнародне питання і не належить до його юрисдикції. Через козацьке представництво у Вашінґтоні справу донесено до Федеральної влади та Державного секретаря Кондолізи Райс. Наступне судове слухання мало відбутися 17 січня, але за інформацією козацької газети „Нова Січ", яка видається в Україні, його перенесено на травень цього року. Завдяки цій газеті та Інтернетові, про крадіжки вже відомо в Україні. Російське представництво намагається переговорами полагодити справу мирно, але козацтво вирішило, що говоритиме з дипломатами тільки тоді, коли вони повернуть все вкрадене.

Це питання складне і важливе, бо стосується історичних цінностей України, тому ним повинен зацікавитись уряд України. Одначе, знаючи сучасну ситуацію в Україні, ледве чи знайдуться для цього охочі люди. Вважаю обов'язком повідомити про ці події громаду – з надією, що наші центральні організації та історики докладніше розглянуть це питання і сприятимуть його вирішенню.

Іван Буртик,
Кліфтон, Н. Дж.

Таємниця дубового хреста

Про хрест в пам'ять жертв Голодомору говорили всі небайдужі українці в Дніпропетровську. Мріяли поставити хрест в центрі міста. Але влада поставила хрест в закутку на вул. Писаржевського, тож простій людині нелегко принести до хреста квіти, шукаючи ту вулицю.

Найлюдніше місце в нас – пристанційна площа, де стоїть велетенська споруда-пам'ятник Г. Петровському, одному організаторів „червоного терору". Біля пам'ятника є камінь з меморіяльною дошкою жертвам Голодомору та іншим жертвам комуністичного режиму. На цьому надзвичайно людному місці влада хреста не плянувала, але 25 листопада вранці мешканці міста здивувались – на пристанційній площі біля каменя стояв цільновирізаний з дуба хрест, а біля нього майорів чорно-червоний прапор. З'явилась міліція, яка шукала, шукає і не може знайти, хто і коли це зробив. Влада залишила хрест на привокзальній площі. Так і стоїть високий хрест, міцно тримаючи в дубових площинах свою таємницю.

* * *

Прошу при цій нагоді надрукувати подяку Дмитрові Мельникові з Канади за різдвяний подарунок – 500 канадських долярів та телефонне спілкування, Василеві Кецові з Ню-Джерзі – за десятилітню пам'ять про нашу співпрацю. Прочитавши моє ім'я в „Свободі", він прислав мені теплі вітання від себе і дружини Маргарет, 50 долярів і пакунок з гарними речами, переважно для хлопчиків.

Клавдія Мірецька,
Дніпропетровськ

Це вже надмірна реакція...

Відгукуюся на опублікований у „Свободі" 19 січня матерія Аскольда Лозинського, нашого відомого громадсько-політичного діяча, під заголовком „Що діється в нашій Церкві?". Автор висловлює обурення у зв'язку з включенням у програму різдвяного концерту учнів школи при церкві св. Юра в Ню-Йорку кількох російських віршів, що їх деклямувало двоє дітей російського походження, учнів цієї ж школи. Школу при церкві св. Юра відвідують діти різних етнічних груп, тому й у програмі концерту були твори німецькою, італійською, еспанською, сербською і також російською.

Аскольд Лозинський, між іншим, пише: „Мабуть, у пересічній американській школі такий міжнародний присмак, включно з російським, не викликав би реакції. Однак, я особисто, як і інші, був обурений включенням російськомовних віршів у програму". Про включення російських віршів автор знав ще до концерту і робив заходи, щоб їх усунути з програми. В цій справі розмовляв з учителями, з сестрою-настоятелькою й отцем парохом, справа дійшла аж до Стемфордського Єпископа Павла, який схвалив рішення школи включити в програму російськомовні вірші.

На мою скромну думку, і духовні особи, і світські, які вчать в школі, не могли вчинити інакше, тобто не могли виключити когось з програми на підставі етнічного, расового походження чи мови.

Шановний автор заторкнув коротко історичні взаємини українців з росіянами і неґативну ролю Російської Церкви, яка протягом століть сприяла гнобленню українського народу. Далі А. Лозинський пише: „Політично ця мова (російська–В. К.) представляє нашого ворога. Голодомор у 1932–33 років впроваджували російськомовними указами". Це все є правдою, і ще можна додати, що диявольський плян, що спричинив Голод, творився російською мовою і в російській столиці, яка домінувала над усіма республіками СССР. Але виникає питання: при чому тут двоє дітей російського походження, які відвідують українську католицьку школу св. Юра в Ню-Йорку? Чим вони нам загрожують? Були виступи також інших дітей, іншого етнічного походження.

Ми завжди нарікаємо на сусідів, які нас роздирали, шматували, нищили, принижували, але не всі хочемо знати, що в усіх тих лихоліттях частка вини лягає й на нас. Як колись наших деяких політиків і духовних осіб тягнуло до Москви, так і тепер. На шістнадцятому році незалежности України Українська Православна Церква Московського патріярхату має в Україні набагато більше парафій, ніж українська Православна Церква Київського патріярхату.

Перша наставлена проти незалежности України, друга – на позиціях незалежности й соборности української держави. Коли я довідався, що й у Галичині є парафії (на щастя, дуже мало), що належать до Московського патріярхату, то був просто приголомшений.

Володимир Колюбінський,
Фініксвил, Па.

Пам'ять і пам'ятники

В книзі Катерини Мерідейл про Другу світову війну на сторінці 253 написано про наших леґендарних воїнів УПА, що поклали свої голови на вівтар незалежної України. Авторка пише, як відділ УПА оперував в районі ріки Дніпро в лютому 1944 року. Упівці оточили гарнізон Червоної армії під командуванням генерала Миколи Ватутіна, та під час бойової сутички смертельно поранили його.

Пам'ятник Н. Ватутінові стоїть в місті Києві. Але ж чому не в Москві? Очевидно, було б це соромом для Російської імперії, що її славний генерал був знищений відділами УПА.

Чи вже не час, щоб у столиці України на Майдані Незалежности стояв пам'ятник Героям УПА?

Чи не час Україні визнати їх героями нарівні з ветеранами Другої світової війни та призначити їм ветеранські пільги та пенсії?

Дуже сумно, що в незалежній Україні, в її уряді і Верховній Раді сидять запеклі вороги України. Від них Україна не дочекається пам'ятників справжнім героям, які віддали своє життя за свободу рідної землі.

Іван Філімончук
Гілсборо, Н. Дж.

Буде на Камчатці альманах!

Я одержала лист від Романа Ричка (Комітет допомоги Україні) 13 січня, на Щедрий вечір. А в тому листі не тільки гарні слова в адресу Клюбу української культури ім. Івана Франка на Камчатці, який вже більше 10 років представляє Україну на Камчатці, а й повідомлення про надіслання 300 долярів на видання альманаху, який так і називається „Україна на Камчатці". За весь час існування клюбу – це перша матеріяльна допомога і за неї я дуже вдячна панові Романові Ричку. Якщо між нами, українцями, ще живе віра в добро і правдивість, то все з нами гаразд. Альманах буде!

Адреса: Едіта Познякова, вул. Давидова, 11, кв. 23, Петропавловськ-Камчатський, 683031 RUSSIA.

Едіта Познякова,
Петропавловськ-Камчатський , РФ

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Доповідь про сучасну Україну

Зліва: Василь Махно, Ольга Кузьмович, Олександер Мотиль, Дарія Дика, Орест Попович.

НЮ-ЙОРК. – 27 січня у Науковому Товаристві ім. Шевченка професор політичних наук Ратґерського університету д-р Олександер Мотиль виступив з доповіддю „Україна-2007: що далі?".

У вступному слові голова НТШ-А д-р Орест Попович пригадав присутнім про зусилля, які докладало НТШ-А під час Помаранчевої революції 2004-2005 рр. у Києві, а також про заходи з популяризації тих переломних подій серед американської громади. Голова НТШ-А згадав про ентузіязм, з яким у багатьох містах США публіка сприймала показ документального фільму, створеного Василем Лопухом, який як представник НТШ-А був відряджений з Ню-Йорку до Києва в незабутні листопадові дні і став учасником народних протестів на Майдані.

Відтоді минуло зовсім небагато часу, а в політичному житті України відбулися разючі зміни. На думку д-ра Ореста Поповича, справдилося й чимало з тих острахів, що їх у своїх виступах у НТШ-А висловлювали св. п. Олег Романів, Юджин Фішель, Роман Лубківський, Вячеслав Брюховецький, Микола Рябчук, котрі протягом останніх двох років виступали у Товаристві з доповідями на політичні теми.

На відміну від вищеназваних доповідачів, д-р О. Мотиль почав свою лекцію оптимістичною оцінкою обставин політичного життя в Україні. Зокрема досить переконливим для слухачів виявився його засновок: на наших очах у багатьох демократичних европейських країнах відбуваються явища, які свідчать про доволі-таки непросте втілення демократичних цінностей в життя.

Доповідач пригадав деякі скандали із політичного життя відомих західніх політиків: Жака Ширака, Сильвіо Берлусконі, Гельмута Коля, Ґергарда Шредера.

Україна в цьому сенсі не є якимось незвичайним винятком, навпаки: те, що ми бачимо, свідчить радше про її „неунікальність" як перехідної країни, - наголосив д-р О. Мотиль. В оцінках авторитетних правозахисних інститутів „Freedom House", „Transparency International" Україна посідає не таке вже й погане місце, випереджуючи інші пострадянські та колишні соціялістичні балканські країни.

На думку д-ра О. Мотиля, перемога Майдану в Україні природно витворила у суспільстві синдром очікування змін. Однак, історія свідчить, що радикальні швидкі зміни, можливі лише у випадку, коли йдеться про зміни на гірше, а от щось позитивне утверджується набагато повільніше. Далі доповідач навів політичні, економічні, а почасти й гуманітарні арґументи на користь того, що, попри всі емоційні реакції з боку ширшої суспільности, напрям життя в Україні загалом позитивний.

На думку д-ра О. Мотиля, показники сприятливої економічної динаміки свідчать про те, що в Україні таки формується середня кляса, створюються передумови для консолідації громадянського суспільства. Все це, звичайно, „у певних рамках, в яких мусить відбуватися політична дія", - застеріг професор. На думку д-ра О. Мотиля, говорити, що в Україні панує хаос, підстав немає. Важливо підтримувати інститути влади, а не людей, які рано чи пізно поступляться своїм місцем іншим, більш успішним політикам. Це стосується навіть такого суперечливого, яким він зараз видається, закону, яким є найновіший закон про Кабінет міністрів.

На завершення д-р О. Мотиль зробив висновок, що немає підстав говорити про реальні загрози для української незалежности, а процес інтеґрації України у сучасний політичний світ, хоч поступово, але триватиме.

На користь неможливости повернення України в рамки гіпотетичної, спільної з Росією об'єднаної держави говорить виразне небажання підприємницьких еліт ділитися з кимось своїми меґаприбутками. Віктор Янукович, чи будь-хто інший з політичної еліти, завжди надаватиме перевагу самостійній політичній грі. Підтвердження цьому фактові достатньо переконливі, зокрема поведінка прем'єра на щойно проведеному світовому економічному форумі в Давосі. Відповідаючи на одне з багатьох поставлених йому питань, д-р О. Мотиль у цьому зв'язку дотепно зауважив, що навіть з погляду чисто людських слабостей, політики ніколи добровільно не зрікаються від привілеїв, які надає їм влада.

Сергій Панько

Слухайте „Українську хвилю"!

В Америці багато наших земляків не мають можливости спілкуватися, насолоджуватися чистотою українського вітерця та щасливих хвилин побачення з близькими і друзями. Тому й виникла ідея об'єднання українців США і Канади навколо інформаційного джерела „Українська хвиля" – інформаційно-розмовної радіостанції, яка пропонує слухачам християнські, культурні, аналітичні, а також музичні і дитячі програми.

Програми будуть транслюватися в прямому етері, плянується також пряме транслювання Богослужень, презентацій, конференцій, багато іншого й цікавого.

Телефон для інформації: (916) 482-0141. „Українську хвилю" можна слухати 24 години на добу. Для цього необхідно замовити радіоприймач телефоном (916) 482-4012.

„Українська хвиля"

„Сонечко" перейменувалося на „Калину"

САКРАМЕНТО, Каліф. – Перший раз Маланчин вечір відбувся у нашому місті в далекому 1980 році. З роками Маланки стають цікавішими, бо прибуває все більше нових людей з України, то ми готуємо не тільки смачну вечерю з українських страв та забаву, але й культурну програму. Цього року вона складалася з виступів гурту „Сонечко", яке вже виросло і його учасники забажали перейменуватися на „Калину" (керівники Георгій та Ірина Арабаджі). Отже, „Калина" молодіжним танцем відкрила програму. За нею виступили діти – Наталочка і Ніколас Сімонси, а до них приєднався цілий гурт дітей з веселою „Козою" – це традиційна дитяча вистава під час щедрівок в українців. Далі гуцульськими костюмами засвітилася „Калина" в танці „Буковинка", потім на сцену вийшли і пощедрували родина Стусів та Оля Олійник, за ними – іскрометний „Гопак" у виконанні „Калини". Закінчила програму група „Українські колядники" (Іванна Таратула та Юліяна Філіпенко, Орися, Оксана і Святослав Стуси, Катя Бобер, Наталя Рибій, Михайло і Галя Стецьківи, Андрій Криштафович, Андрій Левченко і Оля Трофимлюк та Галина Лорчак), багато з яких приїхали з Сан-Франциско і околиць.

Продовжувалася забава під українські мелодії „Львівських музик" (Вадим Гелетюк, Юрій Кулій, Юрій Курганський та Оля Олійник), а Наталя Кохана розважала публіку іграми та змаганнями. Час пролетів дуже швидко, але залишилися на згадку фотографії, які згодом приєднаються до тих, якими була прикрашена заля – там деякі гості могли пригадати свою молодість, діти з нашої громади бачили себе дуже малесенькими, а тепер вони вже молодь, яка радує своєю участю в імпрезах.

Приготували смачний обід батьки дітей „Калини" – родини Паращаків, Маркових, Соколовичі, Криштафовичі, Гелетюки, Тишкевичі, Киселі і Таня Герасименко. На свято завітали представники українського консуляту на чолі з Генеральним консулом Миколою Точицьким, який завжди активно підтримує українські події на заході Америки.

Ми вдячні всім гостям і організаторам традиційної української зимової події, а насамперед родинам Олійників, Маркових, Паращаків, Наталі Коханій, Джоан Качмар та Галині Лорчак.

Оля Герасименко

Танцювальний ансамбль „Калина".

Група „Українські колядники".

Ансамбль „Львівські музики".

Просфора на оселі ім. О. Ольжича

ЛІГАЙТОН, Па. – На тлі гірської зимової природи 20 січня, на оселі ОДВУ ім. О. Ольжича, Па. відбувся традиційний обід-просфора. У просторій, прикрашеній залі зібралися мешканці оселі та околиці. Свят-вечірний стіл був прикритий білою скатертиною, під якою виднілися солома і часник, а в рамці чудової вишивки були колачі та дванадцять свят-вечірніх страв. На тлі стінного килиму стояв дідух, який своєю золотою барвою прикрашав Різдво. „Бог Предвічний" розпочав вечерю. Уляна Процюк розповіла про Різдвяні звичаї, ансамбль „Казка" зворушив присутніх милозвучними колядками. Під кінець програми виступив вертеп „Колядники" з церкви Св. Архистратига Михаїла, в Дженкінтавні, Па., з двадцять трьома учасниками у віці від п'яти до шістнадцяти років. Група „Колядники" здобуває славу серед українського загалу на терені східньо-американського узбережжя, виявляючи особливий хист до артистичної справи. Рушійною силою цього започаткування є Інна Романишин, яка своєю відданістю і непересічним талантом спричинилася до такої важливої діяльности, маючи за собою підтримку батьків всіх виконавців.

В кінці О. Процюк подякував учасникам виступів і всім гостям за їхню присутність.

Богдан Пастушак

Доповідь про пошуки істориків

ПАСЕЙК, Н. Дж. – На запрошення 7-го Відділу ООЧСУ Пасейку-Кліфтону, в неділю, 28 січня, відбулась доповідь наукового співробітника Центру досліджень визвольного руху, історика Михайла Романюка, який досліджує діяльність ОУН-УПА.

Зустріч відкрив Іван Буртик, який привітав присутніх та голову ООЧСУ Михайла Козюпу, представив доповідача і попросив його до слова. М. Романюк розповів, що знайдено багато цінних архівів, захованих у землі, навіть на цвинтарі. Деякі архіви одержано з Литви і Чехії. Зібрано багато усних свідчень, у яких згадується заслужений член організації Богдан Казанівський. Зібрано до цього часу цінну збірку з 3,000 світлин з часу змагань, але понад 5,000 фотографій є в державному архіві, до якого немає доступу. В часі відзначень 65-ліття УПА в цьому році відбудеться виставка документів і фотографій, яка буде показана в усій Україні і в Америці.

Із серії досліджених документів вже видано вісім томів – спогади діячів УПА Василя Галаси, Петра Полтави, Василя Кука та героїчного члена підпілля Романа Шухевича. Було цікаво почути, що Р. Шухевич ще перед війною мав власне підприємство, з якого всі доходи ужито на закупівлю зброї для „Карпатської Січі" в часи Карпатської України. На окрему увагу заслуговує праця В'ятровича, в якій об'єктивно спростовується невиправдане, несправедливе осуджування УПА у ворожості до євреїв, бо в рядах УПА були також і євреї, а один із них був нагороджений медалею УПА.

Іван Буртик

Січневі Роковини в нашій громаді

Панахиду в церкві Пресв. Трійці відслужив о. Володимир Письо.

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – З ініціятиви своїх відділів УККА та УАКРади, кергонксонська громада і в цьому році відзначила Січневі Роковини. У вступному слові голова Відділу УАКРади Володимир Бакум з прикрістю зауважив, що знаменні події 1918 і 1919 років, а особливо проголошення Четвертим Універсалом повної незалежности України, і в Україні і в діяспорі майже не згадуються. Зрештою, і більшість нашої преси це підтверджує, обмежуючись подаванням новин про відзначення в Україні Акту Соборности 22 січня 1919 року, і трагічного бою-масакри під Крутами 29 січня 1918 року.

У своєму слові голова Відділу УККА Петро Косцьолик прочитав статтю письменниці Людмили Старицької-Черняхівської, яка появилась в Київській газеті „Нова Рада" в березні 1918 року, з приводу похования майже тридцяти крутянських героїв на Аскольдовій Могилі коло Дніпра. Ця стаття відомої сучасниці тієї трагічної події зробила надзвичайно сильне враження на присутніх.

Члени місцевої пластової станиці присвятили свій виступ пам'яті крутянців у формі деклямацій та інструментальної і вокальної музики. Також вони виконали пісню М. Гайворонського на слова О. Кобця „Від синього Дону до сивих Карпат".

Січневі події в мистецькому слові були віддзеркалені в рецитаціях Анни Харчишин і Ганни Щепко. Кінцевою точкою був виступ хору „Золотий Гомін" під керівництвом Володимира Бакума, який виконав три пісні і закінчив молитвою „Боже Великий Єдиний".

Весь дохід з концерту у сумі 650 дол. призначений на відбудову спаленої УГКЦеркви в Нових Безрадичах біля Києва. Оформленням сцени і збіркою керували Ярослав і Анна Харчишини.

Присутній

Юні колядники вирушили в місто

ПАСЕЙК, Н. Дж. – Напередодні Різдвяних та Новорічних свят в українській школі завершився перший триместр навчання. В цьому навчальному році в школі навчається 113 дітей. Добре вчаться Таня Бугуняк, Ліна Гольдфельд, Наталя Коростіль, Вікторія Коростіль, Таня Куцап, Марійка Мигалко, Христина Орос, Надійка Чучвара і багато інших.

Як і в минулі роки, вчителі з учнями підготували художню програму, з якою виступили перед батьками та українською громадою. Велика заля школи була переповнена.

Свято відкрив директор школи В. Кривоніс, який надав слово гостям. Поздоровляючи колектив школи, Ю. Оліярник від імені кредитівки „Самопоміч" передав директорові школи 1000 дол., М. Бакалець від Асоціяції „Самопоміч" – 200 дол, З. Бетлей від СУМу – 100 дол. Потім відбувся святковий концерт. Одягнені в святковий український одяг діти виконували різдвяні пісні, деклямували вірші. Батьки були задоволені виступом дітей.

Вчителі з учнями ходили колядувати. Чимало українців запрошували приходити до них. В багатьох будинках колядників пригощали цукерками, печивом, солодощами. Дітей слухали з великою цікавістю. В деяких будинках на святкову вечерю були запрошені гості, серед яких було чимало корінних американців. Вони вперше бачили, як колядують в Україні, з великою цікавістю слухали колядників, фільмували на кінокамери, фотографували. Дехто просив дітей виконати колядки англійською мовою. Учні молодших клясів Максим

(Закінчення на стор. 19)

Колядники з української школи в Пасейку.

Концерт українських коляд

Співає хор „Дніпро“.

ЕДМОНТОН, Канада. – Українське Музичне Товариство Альберти організувало концерт коляд і щедрівок 21 січня в МекДуґал Юнайтед церкві. Участь взяли п'ять хорів, вокальна формація „Ре-мінор“ та юні бандуристи.

Концерт відкрила голова товариства Люба Бойко-Бел. Програму вела Наталя Ґриців, переплітаючи виступи хорів цікавими віршами-віншуваннями. Посередині й при кінці програми Л. Бел прочитала англійською мовою короткі дані про коляди.

Концерт почався спільною колядою „Бог Предвічний“. Потім співали церковний хор парафії св. Юрія Переможця (дириґент Ірина Тарнавська) та хор української католицької катедри св. Йосафата (дириґент Меланія Туржон). Бандуристи „Молодці“, учні української двомовної програми школи о. Кенета Кернса в Шервуд-Парку, котрі грають на бандурі щойно п'ять місяців (дириґент д-р Андрій Ґорняткевич), заграли й заспівали „Бог Предвічний народився“ і „Дивную новину“. Тоді хор „Дніпро“ (дириґент Марія Дитиняк) виконав твори М. Гайворонського, К. Стеценка та А. Кушніренка.

Бандуристи „Молодці“, учні двомовної програми школи о. Кенета Кернса.

Вокальна формація „Ре-мінор (Микола Білаш, Орест Ґрох, Маркіян Лазурко, Олесь Лазурко та Стефан Лазурко) зачарувала трьома колядками в обробці Н. Турхана, „Піккардійської терції“ та на музику В. Жданкіна.

Хор при парафії св. Василія Великого, хоч чисельно менший від інших, має співаків з сильними голосами (дир. Єлисавета Лісова-Андерсон). Вони заспівали три колядки. Концерт закінчив співом хор „Верховина“ при Спілці Української Молоді (дир. Галина Лазурко). Тоді всі разом заколядували „Во Вифлеємі“.

Галина Котович

Різдвяний концерт в СУБ

Сумівський танцювальний ансамбль „Поділля“ (танець „Весна“).

Танцювальний ансамбль „Орлик“ (танець „Сніг у саду“) .

На сцені – „Кобзарське братство“.

Танцюють наймолодші з ансамблю „Поділля“.

БОЛТОН, Велика Британія. – 14 січня, на український Новий рік за „старим календарем“, українська громада Манчестерської округи прибула до Болтону на традиційний річний Різдвяний концерт. Також прибули посадники та радні міських рад округи. Всі, як один, мали відповідне нашийне намисто з емблемою представленого міста.

Володимир Шляхетко, культурний референт Манчестерського відділу Союзу українців у Великобританії (СУБ), відкрив концерт, вітаючи присутніх. Анна Вихрій, що була ведучою програми, пояснила найперше деякі Різдвяні традиції українського народу. Це вона чинила перед представленням кожного виступу на сцені. Виступав мішаний хор „Оберіг“, який під батутою Люби Микосовської заспівав чотири колядки. Отець Євген Небесняк, який співав з хором, пояснив англійською, українською та італійською мовами причину появи на сцені італійської колядки. Серед публіки та взагалі на території Манчестерської округи є багато італійок, з якими одружились українці після Другої світової війни. Вони беруть активну участь в громадському житті. Відтак танцювальний ансамбль „Орлик“ (хореограф Марії Бабич) виконав кілька українських народних танців і закінчив виступ хореографією „Засівання“. Очевидно, всі присутні не щадили оплесків в наслідок бездоганного виконання танців та професійного проводу. Голова СУБ д-р Любомир Мазур виступив з вітальним словом.

Відтак настала черга наймолодших дітей, учасників школи танців ім. Петра Дністровика.

Пізніше виступило „Кобзарське братство“ (тріо бандур в супроводі цимбал), що порадувало колядами. Одна з них – „Розвеселімся всі разом“ узята з літопису УПА. Оригінальні колядки о. Євгена Небесняка заспівав автор дуетом з Михайлом Сиваником – першу англійською та українською мовами, другу – ще й італійською! Сумівський танцювальний ансамбль „Поділля“ під керівництвом Лінди Шляхетко виконав ряд танців. Наприкінці голова Манчестерського відділу СУБ Михайло Мандзій подякував всім учасникам концерту, а особливо Євгенові та Лесі Коханам, які уможливили озвучення та освітлення сцени. Завершено концерт заспіванням „Слава Богу“, останнім куплетом з колядки „Бог Предвічний“.

Після концерту почесні гості були запрошенні до іншої залі домівки СУБ Болтон, де Марія Лібера і Тарас Дзундзи приготували буфет-шведський стіл з українськими стравами. Манчестерський посадник заявив, що міська рада схвалить проєкт, за яким, з можливим доданням інших осередків, можна буде збудувати новий центр СУБ, щоб зберегти для майбутніх поколінь українську культуру.

о. Євген Небесняк

Урочисте закриття свята в Манчестері. Промовляє голова відділу СУБ в Манчестері Михайло Мандзій.

Закони Росії...

(Закінчення зі стор. 5)

громадян, однак, переговори з росіянами не принесли очікуваної користи.

Міґраційні правила від 15 січня встановлюють начебто ліберальніший порядок перебування на території Росії для громадян з країн, що мають з РФ безвізові взаємини. Отримання реєстрації має повідомляючий характер. Треба завітати на пошту та надіслати міґраційну картку до адміністративних органів. Квитанція про такий громадянський крок має бути „охоронною грамотою" для українця, що потрапив у лапи столичної міліції. Отримати офіційний дозвіл на працю в Росії відтепер буде простіше. Принаймні, так кажуть російські чиновники. Якщо раніше для цього було потрібно чекати пів року, то тепер – 10 днів. Але більша частина українців працює в Росії нелеґально і можливістю отримати офіційний дозвіл навряд чи зацікавиться.Через кілька днів після надрукування нового закону пролунала цікава заява прем'єра Фрадкова про необхідність для бажаючих працювати в Росії чужинців надавати довідку від нарколога та довідку щодо відсутности ВІЛ-інфекції. Довідка від нарколога в даному разі порушує права людини, що не зобов'язана інформувати усіх про свої нахили.

Цікаво, якщо Фрадков поїде на зустріч „Великої вісімки" і там Дж. Буш та Т. Блер вимагатимуть від нього довідку від венеролога, як він до цього поставиться?

Також новий закон посилює карні санкції за відсутність реєстрації та працю в Росії без дозволу. Але якщо раніше кари загрожували самим робітникам, то зараз головні покарання передбачені для працедавців.

Можливо, в нормальній країні це стало б рушієм цивілізованих змін на ринку праці. Однак, у країні пострадянській такий крок влади лише стимулюватиме подальше послаблення прав найманих робітників. Українці завдяки таким змінам втратили право на 90 безреєстраційних діб.

Втім, український МЗС робив спроби виправити ситуацію і домігся від росіян певних уточнень: українці, що просто приїхали до Росії та не мають наміру там працювати, можуть не турбуватися. Їх ніхто не буде зачіпати. От тільки як можна буде довести міліціянтам чи представникам міґраційної служби, що ти приїхав в гості до родичів чи друга, а не на будівництво автошляхів?

Як послаблення, так і посилення контролі над міґрантами з України сталося під час прем'єрства В. Януковича. Тільки тоді він був кандидатом на президента, а зараз знов-таки кандидат на місце першої особи у вітчизняній політиці. Чому такі протилежні кроки були зроблені російською стороною?

Внутрішня ситуація в цій країні дедалі загострюється. Пересічних росіян лякають навіть можливістю терактів на транспорті. „Образ ворога" в такій ситуації вкрай потрібен. Хто сказав, що міґранти з України не підходить на цю ролю?

Але як тоді бути з формально проросійським урядом Антикризової коаліції? Дві з його трьох складових надто симпатизують Росії, щоб уявити, що вона перестала це помічати.

Вочевидь, коли справа торкається грошей та власного політичного майбутнього, немає часу думати та дбати про закордонних друзів.

І приклад президента О: Лукашенка тільки підтверджує цю думку.

Мабуть, незабаром на російсько-білоруському кордоні з'являться прикордонники, а українських робітників почнуть масово висилати з Москви. Втім, краще б цього не сталося.

УКРАЇНА І СВІТ

Вшанували пам'ять героя України

КАНІВ. – 29 років тому, на Чернечій Горі, за кілька десятків метрів від могили Тараса Шевченка, спалив себе Олекса Гірник. Про героїчну і водночас трагічну акцію полум'яного українського патріота „Свобода" друкувала матеріял Михайла Іщенка „Незгасна ватра України" 14 березня 2003 року. До автора прийшло чимало відгуків – написали Адольф Гладилович з Монреаля, Володимира Демус з Чикаґо, Євген Стецьків з Сарасоти, Стефанія Тисовська з Сент Полу, Анатолій Криворучко з Отави та інші.

18 січня 2007 року Президент України Віктор Ющенко підписав Указ про присвоєння звання Герой України (посмертно) Олексієві Гірникові з врученням ордена Держави за проявлені громадську мужність і самопожертву в ім'я незалежної України.

В день високожертовного чину Олекси Гірника 21 січня в незалежній Україні відбуваються поминальні імпрези – на Чернечій Горі в Каневі і біля його могили в Калуші на Івано-Франківщині.

Цього року вшанувати пам'ять Олекси Гірника на Чернечу гору піднялися священики Українських Церков, представники національно-патріотичних організацій Канівщини, районної державної адміністрації, козацтво Канівського полку, лікарі, вчителі, учні. Поклали квіти і пучечки калини до могили Тараса Шевченка, а потім – до пам'ятної брили червонястого граніту з глибин канівських круч, встановленої на місці, де спалахнув живим смолоскипом О. Гірник, присвятивши життя Україні. Керівник служби Секретаріяту Президента Ігор Ліховий та директор Шевченківського національного заповідника Мар'ян Піняк поклали вінок з живих квітів з написом на стрічці: „Олексі Гірнику – в пам'ять про громадянську мужність в ім'я незалежної України. Президент України В. Ющенко". Потім І. Ліховий зачитав Указ Президента про присвоєння О. Гірникові звання Героя України, повідомив також, що за ґрант Президента України буде встановлено на місці чину гідний пам'ятний знак. Тут же зачитували ориґінали листівок О. Гірника, демонстрували запальничку, якою він креснув востаннє...

Вірний імперативам Т. Шевченка до самозречення, О. Гірник у своїх летючках-протестах, яких розкидав близько тисячі на схилах Чернечої Гори, громобійними рядками Шевченкових поезій закликав народ піднятися супроти російської окупації України, проти згубної русифікації. Зазивно гукав, благав настійно боротися за самостійну соборну українську державу.

Свій саможертовний чин О. Гірник здійснив до 60-річчя проголошення Центральною Радою незалежности Української Народної Республіки.

І сьогодні листівки з полум'яними закликами вірного сина українського народу О. Гірника стали не тільки животрепетними документами „врем'я лютого", але й актуалізувалися. В надмір складних обставинах утвердження української державности перед нашою приневоленою нацією постали нові виклики, роз'ятрено задавнені рани. Слово О. Гірника звучить зазивним дзвоном як поклик на сполох до бою.

Адже в незалежній Українській державі примаскований окупант та його прихвосні, занишкнувши до часу, нині розперізуються нахабно, підступно, войовничо. Після розбрату „помаранчевого табору" олігархічно-комуністичні клани об'єдналися і вовчими зграями кинулися шматувати все українське. Вони верховодять у парляменті, в уряді, замахнулися на українську мову, знеславлюють нашу Державу. Шовіністичні зайди та їхні посіпаки у тозі антикризовиків-федералістів із шкіри пнуться покромсати нашу Соборність, зламати єдність заходу і сходу України. Становище тривожне...

Національні цінності, за які спалахнув ватрою Олекса Гірник, за які лягли кістьми мільйони борців за волю, зараз загрожені не менше, аніж у часи московського царату та імперсько-більшовицького душогубства.

Олекса Гірник поруч з Тарасом Шевченком кличуть нас боронити всіма силами, утверджувати невідступно святу свободу рідної Держави.

Михайло Іщенко,
лавреат нагороди
ім. Олекси Гірника

Про Олену Телігу – на Донбасі

АВДІЇВКА, Донецької обл. – 21 лютого виповнюється 65 років з дня трагічної загибелі Олени Теліги. Нещодавно пластунки станиці Авдіївки, що на Донеччині, стали ініціяторами проведення в міській музичній школи вечора пам'яті поетеси, політичного діяча, яка поєднувала в собі надзвичайну силу волі, безкомпромісність борця за ідею, вимогливість до себе й інших з безмежною ніжністю, романтичністю, любов'ю.

Літературний вечір „Поетка твердости, чести й гордости" розпочався словами ведучої про те, що у Бабиному Яру уже височить пам'ятник жертвам еврейського населення Києва. Треба поставити не менш величний пам'ятник потоптаному більшовицькими та німецько-фашистськими чобітьми українському цвітові. Ми бачимо цей величний пам'ятник в образах Михайла та Олени Теліг. Він – в одностої кубанського козака, з бандурою та гвинтівкою за плечима, вона – в своєму улюбленому чорному капелюшку, в розвіяному плащі й з книгою в руці... Стихає музика, і спадає з пам'ятника жовто-блакитне накриття, і перед глядачами постали Олена (Варвара Крутенко) і Михайло (Павло Павляк).

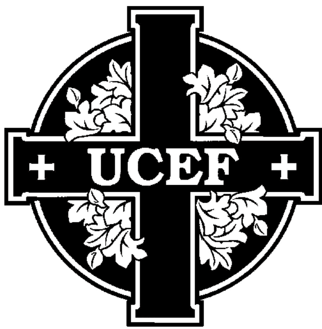
Перегортаються сторінки її життя: праця в „Літературно-науковому віснику", дружба з Ю. Липою, Є. Маланюком, О. Ольжичем, Н. Лівицькою-Холодною та іншими представниками „празької школи", праця в культурній референтурі ОУН, відновлення Спілки українських письменників, участь в діяльності Української національної ради, активність в Академії наук, університеті, школах, редагування літературного тижневика „Литаври"...

Варварі Крутенко вдалося зобразити О. Телігу як життєрадісну, кришталево чесну з іншими і з самою собою жінку. Їй вдалося донести до глядачів силу почуття Олени до Михайла, її чоловіка. Читці вдало передали особливості лірики О. Теліги, в якій поєдналися жіноча ласкавість й самовіддана посвята боротьбі, безмежна любов до життя і героїчна жертовність.

Витонченим музичним оформленням літературного портрету О. Теліги стали твори у виконані учнів і педагогів Авдіївської музичної школи – „Прелюдія до мінор" Ф. Шопена, „Пісня без слів" Ф. Мендельсона, романс, українська народна пісня „Гей ви, стрільці січові". Музика і поезія, які так гармонійно поєдналися того вечора на сцені – найщиріші мистецькі дарунки пам'яті яскравої українки.

„Олена Теліга – невмирущий зразок того, якою має бути українська жінка. Її Україною була не тільки земля, а й нація...", – такими словами почала своє привітання присутнім представниця обласного осередку Всеукраїнської спілки ім. О. Теліги пл. сен. Лариса Зайцева. Вона представила збірку фотоматеріялів, які висвітлюють життя поетеси і прочитала власний вірш, присвячений О. Телізі.

Пластунка-сеньйорка
Тетяна Переверзєва

Список учасників на святочній зустрічі-обіді з ректором Українського Католицького Університету у Львові о. д-ром Борисом Ґудзяком, що відбувся 5 листопада 2006 р., у залі Українського Народного Дому у Нью-Йорку.

Імена жертводавців на УКУ 2006 р.

100,000.00 - Анонімний жертводавець, якого проголосив проф. УКУ Джефрі Вілз.
75,000.00 - Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч у Нью-Йорку.
20,000.00 - Муха Іван.
20,000.00 - Діти покійного Зиновія Савицького – Аніса Савицька-Мицак і Юрій Савицький на видавничий фонд при УКУ в ім. о. Йосифа, Людмили і Зиновія Савицьких.
10,000.00 - Ґудзяк Ярослава, мати о. Бориса.
10,000.00 - Анонімно.
10,000.00 - Анонімно.
9,000.00 - Процюк Олена.
7,000.00 - Сливоцький Володимира і Стефан.
5,000.00 - Кизик Орест.
5,000.00 - Малаховський о. диякон Юрій і Зоряна.
5,000.00 - Пластова Фундація.
5,000.00 - Українське Патріярхальне Товариство в США.
5,000.00 - Федеральна Кредитова Кооператива СУМА у Йонкерсі.
4,000.00 - Ленцик Андрій.
3,000.00 - Филипчук Марія Анна.
3,000.00 - Шипула Стефанія.
2,000.00 - Галів Микола.
2,000.00 - Курчак Богдан.
2,,000.00 - Об'єднання Українців "Самопоміч" Головна Управа.
2,000.00 - Рак Анна і Володимир.
1,280.00 - Нью-йоркський відділ Українського Патріярхального Т-ва.
1,150.00 - Михайлів Ольга і Богдан.
1,000.00 - Баранецький Христина і Володимир , у пам'ять брата Миколи.
1,000.00 - Гнатейко Ольга і Мирон.
1,000.00 - Данко Осип.
1,000.00 - Зачка Марія.
1,000.00 - Камінський Едвард.
1,000.00 - Керницький Богдан.
1,000.00 - Левицький Ольга і Юрій.
1,000.00 - Зєлик Лариса і Любомир.
1,000.00 - Лопатинський Оксана й Олег.
1,000.00 - Петрик Стефан.
1,000.00 - Подпірка Роксоляна і Чарль.
1,,000.00 - Покінська Ефрозина і Дарія.
1,000.00 - Рак Андрій Юрій і Таїса Марія Нагірна Рак.
1,000.00 - Салецька Анна.
1,000.00 - Слиж Богданна і Володимир.
1,000.00 - Стебельська Лідія.
1,000.00 - Темницький Дарія й Орест.
1,000.00 - Український Народний Дім у Нью-Йорку.
1,000.00 - Шміґель Надія і Мирослав.
750.00 - Петришин Володимир.
600.00 - Галаган Борис.

по 500.00 - Білик Ярослава, Більчинська Ніна, Ґлют Лідія й Орест, Данилишин Мирослава, Дячук Уляна і Володимир, Зелез Марія і Мирон, Логаза Марія, Никифорук Василь, Ненадкевич Діоніза і Микола, Оберишин Галина і Ярослав, Пастушенко Надія, Рубель Ярослава, Сафіян Анна і Володимир, Сидорак Зеновія, Сидорак Марко З., Слупчинський Олег, Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч в Нью Джерзі, Червоняк Катря і Ярослав, Шумилович Ірина і Тарас.
по 400.00 - Лавро Марія, Shmidt Roth Mary & Allen.
по 300.00 - Дуб Теодор, Макар Татяна й Іван, Семущак Стефанія,Закревська Лідія.
по 250.00 - Махайлів Беленда і Петро.
по 200.00, Бурчак Дзвінка й Андрій, Березовська Віра, Косович Стефанія, Кулинич Зеновія і Мирослав, Пінага Емілія, Стецко Євгенія, анонімно.
150.00 Світнікі Анна і Петро.
по 100.00 Барабаш Леся і Богдан, Банах Меланія, Гайда Рома й Ігор, Гнатейко Ольга і Мирон, у пам'ять Юрія Гончаренка, Добрянський Арета і Лев, Далесіо Ірина і Майк, Дякун Мирослава, Зазуля Ольга і Теодозій, Змий Наталія і Евген, Івашків Євгенія і Євген, Лабунька Люба й Олекса, Лещук Галина і Григорій, Лозинська Марія, Лунд Лідія і Стефан, Луцька Ксеня, Ляшевська Христина, Менцінська Віра, Мілянич Мотря, Моріс Павліна і Ричард,Навроцький Юрій, Павельчак Теодор, Принада Віра,Сєрант Стефанія й Іван, Ференцевич Христина і Юрій, Фітьо Марія, Фурда Лідія і Михайло, Шулевський Галина і Михайло, Яросевич Ірина, анонімно, анонімно.
55.00 Гевко Христина.
по 50.00 Боднар Елізабет і Теодор, Вацик Софія, Гірняк Анастазія, Гусяк Текля, Курилас Ольга, Курилас Лариса, Курочка-Стасюк Лідія, Лавро Марія, Лазарів Анна, Лонкевич Корнелія, Лорі Владика Віліям, Марущак Анастазія і Василь, Мудрий Василь, Стасюк Лідія, Секрета Степан, Сернівка Микола, Стець Марія, Телан Карен, Тихнович Ненсі і Володимир, Шепарович Марія, Шуб'як Михайло, Хімов Марія Д., анонімно, анонімно.
40.00 Семен Літепло.
25.00 Григорович Верджінія і Семен, Курляк Міріям Аліція, Оприско Катерина, Фрацковський Маріяна і Роман.
по 5.00 Ґрей А. Марія, Раузак Йосиф, Спінелла Йосиф.

разом 344,590.00 долярів – пожертви.
8,500.00 долярів – вступи на обід. (Було 170 платних вступів).

Всі пожертви на Українську Католицьку Освітню Фундацію звільнені від податків. УКОФ є неприбутковою доброчинною організацією під кодом IRS (c) (3).

Імена і прізвища учасників на святочному обіді з ректором УКУ о. д-ром Борисом Ґудзяком, що відбувся 5 листопада 2006 р. у Нью-Йорку, в Народному Домі подаємо поазбучно:

Анджієвська Нел, Базилевський о. Юрій й Оксана (з Української Православної Церкви), Баранецький Христина і Володимир, Березовська Віра, Білик Ярослава, Божетарнік Давид, Бурчак Дзвінка й Андрій, Василик Марія, Василишин Михайло, Вацик Софія, Венґерчук Остап, Вишневський Вячеслав, Вілз Джефрі, Вовк Ірина, Волозин Олександер, Галів Микола, Ганич Кароліна і Юрій, Гарайда Ева, Гейнер Денис, Гірняк Анастазія, Гнатишин Текля, Горбачевський Леся й Андрій, Гринишин Марія, Гуменюк Стефанія, Ґенза Дора, Geopge Uliana & Michael, Ґлют Лідія й Орест, Ґой Олена, Ґудзяк о. Борис, Ґудзяк Ярослава, Данилко Анна, Далесіо Ірина, Данко Осип, Дацишин о. Маріо, ЧСВВ, Дзюбан Оксана, Дністрян о. Дмитро, Добко Тарас, Догерті Браєн А., Драбич Данилко, Дроздовська Дарія, Дяків Микола, Дякун Мирослава, Дуда Андрій, Залужна Ірина, Зєлик Лариса і Любомир, Івасютин Марія, Камінський Едвард, Карпевич Христина, Качарай Святослава і Степан, Кашан Діяна, Кебало Орест, Кекіш Дарія і Богдан, Кизик Александра й Іван, Кизик Роман, Кизик Орест, Кіцюк Ярослав, Когут Михайло, Козіцький Леся і Роман, Копчинська Юлія, Корнага Христина і Мирон, Косович Стефанія, Криштальський Віра і Ярослав, Кузич Мотря, Кузьмович Ольга, Кулинич Зеновія і Мирослав, Кульчицька Анна, Курилас Лариса, Курилас Ольга, Курі Джон, Куровицька Ірина, Курочка-Стасюк Лідія, Курчак Богдан, Лабунька Люба й Олекса, Лавро Марія, Ластовецький Теодозія й Андрій , Ленцик Андрій, Лещук Галина і Григорій, Лещук Лідія, Лис Катерина, Лозинська Марія, Лопатинський Оксана й Олег, Луцька Ксеня, Малаховський о. диякон Юрій і Зоряна, Маслій Пелагія, Мачай Іванна Марта, Мицак Аніса і Юрій, Михайлів Ольга і Богдан, Михайлів Алексіс, Михайлів Белінда, Михайлів Олександра, Михайлів Петро, Мілянич Мотря, Mc Quine Sean, Навроцький Юрій, Никифорук Василь, Нинка Андрій, Оберишин Галина і Ярослав, Олійник Роман, Павельчак Теодор, Панчак Еліза і Василь, Панчук о. парох Вернард, ЧСВВ, Пеленський Ярослав, Перрі о. Майкол, Петришин Володимир, Пиндус Роман, Пінага Марія, Пінага Марія, Подпірка Роксоляна і Чарль, Попович Марта, Прадивус Олександра і Михайло, Принада Ефрозина, Процик Володимир, Процик Анна, Рак Анна і Володимир, Рекуча Дарія, Roth Schmidt Mary and Allen, Рубльовський Ярослав, Савицький Юрій, Савчук Надія, Салецька Анна, Салевич Ксеня, Сафіян Анна і Володимир, Семущак Стефанія, Сєрант Анна, Сливоцький Володимира і Стефан, Слиж Богданна і Володимир, Стахів Євген, Стебельська Лідія, Стецко Євгенія, Темницький Дарія й Орест, Терлецький Ярослав, Федоришин Оксана, Федоришин Стефан, Ференц о. Ювіналій, ЧСВВ, Ференцевич Юрій, Харук Володимира, Чабан Ірена, Чабан Марія і Богдан, Чайковський Ярослав, Чехович Донна, Шміґель Надія і Мирослав, Шепарович Марія, Шипула Стефанія, Шуб'як Михайло, Шулак сетра Теодора, Шумилович Тарас, Шуст Ігор, Юськів Теодор.

Списки жертводавців й учасників на обід-зустріч виготовив голова Ділового Комітету Микола Галів. Якщо пропущено чиєсь ім'я або невірно подана сума пожертви згори вибачаюсь. Поправки зголошувати на адресу: Ukrainian Catholic Education Foundation – 2247 W. Chicago Ave. Chicago, IL. 60622, Tel. (773) 235-8462. Електронна пошта: kurey@ucef.org

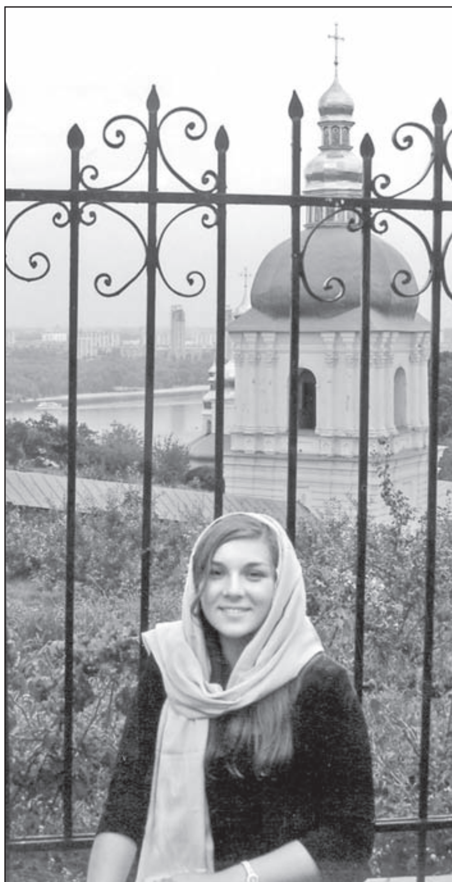
Згадана **зустріч-обід** відбувся заходами **Приятелів Українського Католицького Університету Метрополії Нью-Йорку**. У склад якого входили:

Почесні члени: Владика Павло Хомницький, Владика Василь Лостен, о. протоігумен Маврикій Попадюк, ЧСВВ, о. парох Вернард Панчук, ЧСВВ, о. Максим Кобасюк, о. Юрій Бінковський, о. Іван Тикович, о. Михайло Досяк, о. Василь Тівадар і о. Роман Сидорович.

Діловий комітет: Микола Галів – голова, Мирослав Шміґель – заступник, Орест Кизик – заступник, Андрій Ленцик, Оксана Лопатинська, Христина Балко, Василь Никифорук і Ярослава Рубель.

Члени комітету: Володимир Баранецький, Анастазія Гірняк, Роман Кизик, Віра Криштальська, Ярослав Криштальський, Андрій Ластовецький, о. диякон Юрій Малаховський, Зоряна Малаховська, Богдан Михайлів, Андрій Нинка, Орест Попович, Олександра Прадивус, Анна Рак, Володимир Рак, Марія Чабан, Богдан Чабан й Ірина Залужна.

Зустріч з Батьківщиною

Ліяна Буняк в Києві.

Вже другий рік поспіль організаційний комітет програми „Навчання української молоді Америки в Україні", у складі директора Школи українознавства Богданни Волянської, координатора програми Михайла Казаренка, голови осередку СУМ Ню-Йорку Петра Сабата, виховника СУМу Миколи Грицков'яна, члена УКК Ждана Ласовського та юридичного дорадника адвоката Андрія Шуля, збирає групи українських дітей для літнього стажування з української мови, літератури, культури в стінах Києво-Могилянської академії. Минулого року група дітей і вихователів протягом чотирьох тижнів стажувалася у славній Могилянці.

Всім, хто спілкувався з цими юнаками та дівчатами до і після повернення з Києва, впадає у вічі, наскільки вони одразу подорослішали, наскільки в них поглибилось розуміння життя і свого місця в ньому. Велика подяка тим батькам, які зуміли вкласти в душі цих молодих юнаків і юначок почуття любови до прабатьківської землі.

Цікавий запис у своєму щоденнику написала студентка Ліяна Буняк:

„До побачення, Україно!

Десь в недавно покинутому Києві годинник вибиває 2:30 по полудні. Наш літак віддаляється від рідного моєму серцю міста і летить понад Атлантичним океаном. Я сиджу поруч з Діяною Клапіщак, яка, як і я, належить до Пласту, та з якою я зблизилась за ці останні п'ять тижнів. За нами – Стефан, Наталя, зліва – Міра, Софія, Оксана. На душі тепло і затишно. Ми ще живемо щойно покинутою нашою чудовою прабатьківщиною Україною. Ми дивилися на хмари, які закрили нашу землю, а в думках бачимо міста, села, гори, річки, українських людей, і кожний з нас усміхається, несучи зі собою незабутні спогади.

Перебування на курсах українознавства в Могилянській академії в Києві дало мені нагоду пізнати Україну „зісередини". Таку можливість було дано нам завдяки нашим американсько-українським кредитівкам, які фінансово допомогли здійснити цю подорож.

Наша наука полягала і в академічному, і в практичному пізнанні України. Ми щодня слухали лекції з української мови, літератури, фолкльору, мітології та теперішньої історії України. Тому мені нелегко висловити усі мої почуття.

Київ і вся Україна – це надзвичайна краса. Досить було побути тут чотири тижні, щоб Україна увійшла у серце назавжди. Я знаю, що ця земля пережила багато лиха, труднощів. І не можемо більш допустити, щоб топталися по наших серцях. Будьмо гордими і впевненими в собі! Ми – народ, нація зі своєю культурою, літературою, наукою, піснею, рідною мовою. Плекаймо енерґію, яка зродилася глибоко в серці. Влада приходить і відходить, але Україна у нас одна, яка стала незалежною і вільною після довгої неволі...

Ми всі надзвичайно вдячні професорам академії, які так багато присвятили нам уваги і зуміли передати знання, а особливо допомогли нам зрозуміти, хто ми є і якого ми роду. Зі студій українознавства в Києво-Могилянській академії веземо зі собою нові думки, нові мрії, новий запал і бажання нести правду про Україну нашим американським друзям. Тому сьогодні кажу: „До побачення моя, рідна країно. Ми ще до тебе повернемось!".

Ліяна Буняк,

учениця матуральної кляси Школи українознавства ім. Лесі Українки в Ню-Джерзі, пластунка-вірлиця Нюаркського куреня ім. Марти Борецької в Ню-Джерзі, сестричка новацького роя „Соняшники", студентка третього року Гай Скул в Парсипані, Ню-Джерзі".

(Закінчення на стор. 19)

Американські українці на київських кручах.

Пластуни вшанували пам'ять героїв Крут

КИЇВ. — 27-28 січня члени Національної скавтської організації України Пласт провели ряд заходів, присвячених 89-ій річниці бою під Крутами. Ця акція широко відзначалася в Івано-Франківську, Львові, Зборові Тернопільської області. Відбулись тематичні акції і у Києві, Полтаві та й в інших осередках Пласту по всій Україні.

28 січня близько ста івано-франківських пластунів, котрі були поділені на дванадцять команд, взяли участь у великій міській тереновій грі, основною метою якої було нагадати як перехожим, так і собі про великі дні української історії.

Завданням учасників було, швидко пересуваючись містом по дванадцяти точках, біля яких розташовані пам'ятні знаки діячам українського національно-визвольного руху, відповісти на два запитання на історичну тематику. У випадку правильної відповіді команда отримувала найвищі оцінки і пересувалась до наступної точки. Паралельно з цим пластуни роздавали перехожим листівки, котрі розповідали про пам'ятну дату української історії.

Після успішного виконання цих завдань дванадцять команд зійшлись у меморіяльному сквері Січових Стрільців. Пластуни вшанували українських героїв запаленням свічок на могилах січових стрільців та хвилиною мовчання. Згодом відбувся чи не найважливіший для кожного пластуна церемоніял – складання Пластової Присяги. Микола Данилів, 16-літній юнак 27-го пластового куреня ім. Володимира Івасюка, склав пластове слово чести на вірність Богові та Україні.

За подібним сценарієм відбувалось вшанування пам'яті українських героїв і в інших містах України. У Зборові Тернопільської области річницю бою під Крутами молодь відзначила спортивними та інтелектуальними змаганнями, традиційною тереновою грою. А після вечірнього Богослужіння пластуни організували смолоскиповий похід до могили борців за волю України. По тому відбулась бардівська вечірка „Концерт для ангелів".

Київські пластуни з 75-го юнацького куреня ім. Героїв бою під Крутами поїхали на те місце, де відбувався нерівний бій з більшовицькими загарбниками 1918 року. Вони поклали квіти до пам'ятника загиблих героїв і провели тематичні дебати, присвячені даті.

Як зазначив голова івано-франківського осередку Пласту Тарас Зень, „тільки через такі нетрадиційні акції, на відміну від різноманітних віч, ми можемо зацікавити сучасне молоде покоління вивчати власну історію. Тому саме у Національній скавтській організації України Пласт керуються переважно такими методами виховання".

Ліна Остапчук,
референт преси та
інформації Пласту

Зустріч...

(Закінчення зі стор. 18)

Глибокої віри у власні сили, безмежної творчої наснаги до втілення в життя програми „Навчання українських дітей Америки в Україні" надала організаторам і учасникам підтримка Президента України Віктора Ющенка та його дружини Катерини, а також та турбота, яку виявив до цієї справи перший заступник голови Секретаріяту Президента Іван Васюник та працівники його апарату.

Щира подяка від усіх членів Організаційного комітету, батьків та дітей – всім патріотам України, які допомогли у здійсненні Програми, зокрема Генеральному консулові України в Ню-Йорку Миколі Кириченкові та консулові Андрієві Олефірову, які не тільки за службовим обов'язком, а й від щирого серця допомогли здійсненню цієї Програми; Наталії Брандафі – Генеральному менеджерові у Сполучених Штатах компанії „Міст–Америка", яка з першого дня надає підтримку цій Програмі; Миколі Кравцеві – Генеральному менеджерові у Сполучених Штатах авіокомпанії „АероСвіт", завдяки зусиллям якого авіокомпанія стала спонзором-перевізником.

Українські родини, які бажають докладно ознайомитися з програмою „Навчання українських дітей Америки в Україні" та зареєструвати своїх дітей, можуть отримати інформацію на сайті: http://www.summerschool.ukma.kiev.ua/

Дзвоніть за телефоном: (718) 372-0235 чи пишіть на електронну пошту: mykhaylokaz@yahoo.com до координатора програми.

Юні колядники...

(Закінчення зі стор. 11)

Лазірко, сестри Марійка та Софійка Мигалко задовольнили їх прохання. Коли колядники прийшли до Уляни Дячук, господиня представила їх гостям, розповіла їм про українську школу, де вона часто буває, високо оцінила її працю. „Нехай діти вчаться і знають, як колядують в Україні", – сказала Віра Горлова і разом з чоловіком пішла колядувати з дітьми. Колядували також Р. Біляківський, Б. Домарадський, Л. Мигалко, П. Рибчук. Вчителька школи О. Стефак прийшла колядувати разом з дочкою Улею, студенткою Львівського університету, яка приїхала до мами в гості. Я переконаний, що, повернувшись до університету, Уля розповість про свою участь в українській коляді в далекій Америці.

З задоволенням колядували учні школи Л. Гольдфельд, Х. Єрмаченкова, Н. Коростіль, сестри Домарадські, сестри Мигалко, брати Горлови, В. Вовк, Я. Гривнак, М. Лазірко, В. Найда, Х. Орос, О. Рибчук та інші.

Учні ознайомились з давнім українським звичаєм, вони практично засвоїли його і все це передадуть своїм дітям і внукам. Так оцінює значення коляди Дара Темницька. Побувавши в багатьох родинах, колядники поширювали інформацію про українську школу, про те, що в ній можна одержати добрі знання про Україну. Цим колядники залучали до школи тих дітей, які ще не прийшли до неї.

Володимир Висоцький

Що ми знаємо про навчання в УВУ?

Поруч з рікою Ізар та мальовничим парком, в центрі Мюнхену, розташований єдиний закордонний Український вищий освітньо-науковий центр. Всього 20 хвилин подорожі швидким поїздом з летовища Мюнхену та декілька зупинок міським трамваєм – і перед вами виринає у всій своїй красі споруда університету. Будь-яка країна світу могла б гордитись елітним освітнім центром за межами своєї держави.

Історія цього унікального навчального закладу почалася від періоду героїчної боротьби українського народу за незалежну українську державу. Шлях УВУ – Відень, Прага, Мюнхен. Першими викладачами університету були Д. Антонович, Л. Білецький, І. Горбачевський, С. Дністрянський, Д. Дорошенко, О. Колесса, С. Рудницький, В. Старосольський, С. Смаль-Стоцький, О. Яковлів. Сотні українських вчених та тисячі українських патріотів пов'язали свою долю з рідним університетом. Згодом в Америці було засновано Фундацію УВУ – для фінансового забезпечення діяльности університету. Велика подяка належиться і урядові Німеччини, зокрема владі Баварії, котрі впродовж післявоєнних років фінансово підтримували український університет.

В 1950 році баварський уряд надав УВУ повну акредитацію і право присуджувати випускникам

Мюнхен з пташиного лету.

вчені звання маґістрів та докторів наук. А в 1992 році й Україна надала державну акредитацію УВУ як вищому навчальному закладові. Лише за три роки, завдяки стипендіям Фундації УВУ, закінчили магістерські і докторські програми 130 осіб. Докторати в УВУ здобули відомі в Україні діячі науки і культури: Дмитро Степовик, Євген Сверстюк, Тарас Салига, Іван Білас, Людмила Пекарська, Микола Когутяк, Олег Вівчаренко, Андрій Зачепа.

Отримана в УВУ освіта визнається в Україні, на Американському континенті та в країнах Европейського союзу. УВУ широко відчинив свої двері для нас, вихідців з України, розкиданих по всьому світі. Сьогодні існує чудова нагода для еміґрантів „четвертої хвилі" здобути вищу освіту в одному з найстаріших університетів Европи. Вартість навчання абсолютно доступна в порівнянні з цінами західніх університетів.

Фундація УВУ надає стипендії для навчання.

Чудова нагода відвідати Німеччину під час двох семестрів.

Викладання ведеться українською, а при бажанні студентів окремі предмети можуть вивчатись німецькою і англійською мовами.

Голова Фундації УВУ мґр. Теодор Воляник впевнений, що праця фундаторів університету та української інтеліґенції в діяспорі знайде своє продовження серед студентів та науковців наступних поколінь, випускників УВУ. „Ми віримо, що й Україна не відвернеться від її рідного, так важко виплеканого університету", – каже він.

Та ось бюджет на 2007 рік Верховною Радою України прийнято – і знову, вже на 16-му році незалежности, уряд України не знайшов можливости виділити хоч би символічну фінансову допомогу для українських закордонних організацій, з Українським Вільним Університетом включно.

Микола Меґець,
докторант факультету
державних та економічних
наук УВУ, Мюнхен

Мечислав Ружанський: „Це я вбив міністра Броніслава Пєрацького!„

В польському журналі „Впрост" 28 травня 2006 року було вміщено статтю історика-публіциста Дарюша Балішевського „Береза з фальшивого приводу". На прохання читачів подаємо цю статтю у перекладі українською мовою.

Історія давно вже закінчила цю справу. Вирок проголошено. Вбивцями польського міністра внутрішніх справ Броніслава Пєрацького мали бути українські націоналісти. Хоча жоден не визнав себе винним, хоча перед судом не вдалося поставити вбивцю, а увесь процес пробуджував найвищі сумніви спостерігачів. Сімдесят років тому вбивство визнали замахом проти держави. І щоб вберегти державу від політичного терору, було створено так званий ізоляційний табір „для осіб, які загрожують безпеці, спокоєві і громадському порядкові". Так народилася в нашій історії ганебна справа Берези Картузької, табору ізоляції, до якого потрапляли без судового вироку і без можливости будь-якого захисту. У висліді нового слідства історії може виявитися, що Пєрацького вбили не українці, а ревнивий чоловік, у якого пан міністер звабив дружину. І саме тому ми мали Березу.

Фальшивий слід

Як видається, ніхто не бачив справжнього вбивцю. Слідчі документи говорять про чоловіка, який з паперовою течкою під пахвою зранку прогулювався вулицею Фоксал, але важко повірити, щоб особа, яка плянувала вбити міністра, була такою необережною, щоб ризикувала бути неминуче затриманою для перевірки документів на маленькій варшавській вуличці, де містився не тільки клюб, в якому їли члени уряду, але й посольство Японії, котре постійно охороняла поліція. Одні свідки подали, що чоловік, який стріляв у Пєрацького, був високий, засмаглий блондин або шатен з буйною чуприною. Інші бачили його особою низького зросту в спортовому одязі. Вуса мав підстрижені на англійський манір. З опису у виданні „Роботнік" слідувало, що у замаху брало участь кілька осіб, які стріляли з укриття за деревами. Один з найважливіших свідків подій 15 червня 1934 року, службовець клюбу Адам Давда подав, що чоловік у зеленуватому плащі взагалі не втікав, а пішов собі повільним кроком, насвистуючи.

Факт, що вбивця Перацького, якого ніхто не запам'ятав і не переслідував, безпечно пішов з місця замаху, здається, підтверджує й те, що поліція не склала його портрету за описом свідків. А також те, що наступного дня міністерство внутрішніх справ оголосило в пресі астрономічну суму нагороди – 100 тис. злотих за допомогу у затриманні вбивці. Але без результату.

Слідство зайшло в глухий кут, але поза слідством тривало затримання кандидатів до Берези Картузької. В ніч з 16 на 17 червня було затримано близько 600 осіб з організації ОНР на чолі з Болеславом П'ясецьким. Через кілька днів у слідстві раптом з'явився український сюжет. В кишені плаща, який залишив вбивця, ніби знайшли синьо-жовту стрічку. Також раптово виявилося, що вбивця кинув пакет з вибухівкою, бо після трьох пострілів до міністра ніби мав підірвати саморобну бомбу, детонатор якої не спрацював. Тепер вже слідство рушило справно і з успіхом. Затримали кільканадцять осіб, серед яких не було вбивці. Нібито він виїхав з Польщі. Назвали у пресі його прізвище. Нібито це був учень друкарської справи 21-річний Ґжеґож Матейко, який у боївці ОУН вживав псевдо „Гонта".

Не всі у це повірили. Вінцент Вітос, який раніше тричі був прем'єром, писав у спогадах: *„22 липня 1934 року прибув Баґінский (Казимір) з новинами (...). Він має певні відомості, що Перацького вбили політичні приятелі. Знайдена бомба українського походження була навмисне підкинута, щоб збити з сліду. Абсолютно безпідставно арештували українського студента".*

Староста в Гнєзні Юліян Суський, близький співпрацівник міністра Пєрацького, занотував: *„Пєрацький був єдиний в оточенні Маршалка, який прагнув порозуміння з національним угрупованням, і його смерть була припиненням цих плянів. Тому я не вірю, що вона була рішенням українців".*

Усе ж його смерть пов'язали з українцями, яких поставили перед судом. Українська преса („Діло") іронічно зазначала, що вбивця або був родовитим варшав'янином, або досконало знав топографію Варшави, стверджуючи, що звинувачення українців у замаху „не витримує критики". Українці виставили арґумент, який неможливо було спростувати. Вони заявили, що коли б замах готувала ОУН, то як вона могла призначити до його виконання Матейка, напівписьменного невдаху, котрий в разі затримання скомпрометував би на суді Україну і її прагнення до незалежности.

Це неможливо, казали українці, ми не вбивали вашого міністра. Вони признавалися у замаху Стефана Федака в 1921 році у Львові на Маршалка Пілсудського і воєводу Грабовського. Признавалися у замаху в 1924 році у Львові на президента Войцеховського, а в 1931 році в Трускавці на посла Тадеуша Головку. Узяли на себе понад 2 тисячі акцій терору, здійснених після 1930 року. Але єдиної, найголовнішої справи не визнали. Якщо не українці, то хто міг вбити міністра Пєрацького?

Міністер Пєрацький не був оточений популярністю. Його характеризували як понурого, затятого, жорстокого, підступного, твердого, хворобливо амбітного... Єдиним розділом життя міністра, про який мовчить історія, було його приватне життя. Ніби він його взагалі не мав. У 39 років він не був одружений (...). За кілька місяців перед смертю він віддалив особисту охорону. Раптом і категорично. Ніби в його житті з'явилося щось, що він хотів укрити від світу. Це може мати зв'язок з вісткою, яку записали в Арґентині, а оприлюднила д-р Івона Зацевська.

Визнання на ложі смерти

Тітка Івони – Гражина Вайда, закинута війною у еміґрацію до арґентинського містечка Ля Граня, познайомилася там з Мечиславом Ружанським. Він був високого зросту і міцної статури гураль. До війни працював декоратором в театрах великих міст Польщі. Був самітній, не мав близьких. У Ля Граня мав невелику кав'ярню з музикою і танцями на свіжому повітрі. У 1968 році, коли тітку запросив Мечислав, вона побачила в його помешканні портрет вродливої жінки, з якою зустрічалася у варшавській опері до війни і яку їй представили тоді як наречену міністра Пєрацького. На запитливий погляд Гражини господар пояснив: „Це моя кохана дружина, яку спокусив і звабив міністер Перацький". І вона почула історію нещасливого кохання і нетривалого шлюбу. Через два роки, коли помер Ружанський, ксьондз з близької парафії в Салсіпедесі перед похороном зібрав поляків, щоб виконати останню волю покійного. Мечислав Ружанський заявив йому, що не українці, а він вбив міністра Перацького, і перед лицем смерти про це не жалкує.

Гість „Свободи“ – Інформаційна аґенція „Malakava“

Івано-Франківська інформаційна інтернет-аґенція „Malakava“ заснована 1 жовтня 2005 року, а в Інтернеті з'явилася 28 січня 2006 року. Основна діяльність аґенції – оперативне, об'єктивне й всебічне інформування про події щоденного політичного, ділового, культурного та спортивного життя Івано-Франківщини. Команда – молоді, перспективні, вічно неспокійні, завжди у пошуках цікавої інформації репортери. Керівники – Михайло Пославський, Марія Мелінишин, Ірина і Галина Шрами. Телефон редакції: (380-97) 908-8698, електронна пошта: info@malakava.com.ua

Сьогодні „Малакава“ – наш гість.

Буде видано роман розстріляного письменника

У верховинському видавництві „Гуцульщина", що діє протягом багатьох років при Всеукраїнському товаристві „Гуцульщина", підготовлено до випуску роман „Дідо Иванчік". Цю книгу ще у 30-40-их роках минулого століття написав самобутній письменник Петро Шекерик-Доників. Його життєві стежки завершилися в 1940 році, в катівнях НКВД, через підозру в антирадянській діяльності та зв'язках з підпіллям. А рукописи зберегла родина і аж в 1990-их роках передала видавництву.

Роман „Дідо Иванчік" – про постійну боротьбу людини та злих і добрих сил природи, зіткнення язичництва і християнства. Польський письменник Станіслав Вінценз, який проживав на Гуцульщині і був сучасником П. Шекерика-Доникового, характеризуючи неповторну постать цього видатного гуцульського громадського діяча, етнографа, прозаїка, відзначав, що він „був людиною талановитою, якщо не геніяльною, і сотворив твір, який буде гордістю саморідного письменства і пам'ятником старої мови, якому немає рівного". Саме про „Діда Иванчіка" йдеться. Книга добре ілюстрована малюнками, фотографіями з архіву родичів автора роману. Книга вийде друком в лютому у Івано-Франківській обласній друкарні.

Гончар показує свої вироби під час Міжнародного фестивалю етнічної музики та лендарту (літо 2006 р.) у Шешорах (Івано-Франківська обл.).

Фото: УНІАН

Будуть пам'ятники Т. Шевченкові та С. Бандері

Міський голова Івано-Франківська Віктор Анушкевичус 12 січня пообіцяв громаді, що побудує в місті пам'ятники Тарасові Шевченкові та провідникові ОУН Степанові Бандері. Івано-Франківськ – єдине місто в Україні, яке не має пам'ятника Великому Кобзареві. Пам'ятник Кобзареві побудують перед „Білим домом", в якому розміщені Обласна адміністрація, Обласна рада та Міська рада, щоб кожен чиновник, йдучи на роботу, дивився в очі Кобзареві і звіряв свої дії та помисли з українським генієм та працював на благо громади. Нині на площі перед „Білим домом" стоїть пам'ятник двом музикантам (один з балалайкою, другий – з цимбалами), що символізує дружбу російського та українського народів.

Степан Бандера надихнув грузинського драматурга

Грузинський драматург і режисер Рагулі Власідзе взявся за написання п'єси про провідника ОУН Степана Бандеру. Про це він повідомив 23 січня, перебуваючи на батьківщині С. Бандери – у селі Старому Угринові Калуського району Івано-Франківської области, де в історико-меморіяльному комплексі Степана Бандери презентував свою книгу „Провінційне пекло" (видавництво „Лілея-НВ", Івано-Франківськ). Українською мовою книжку переклала Оксана Когут. У Прикарпатті Рагулі Власідзе часу не гаяв – почав збирати матеріял для майбутньої п'єси, спілкувався з земляками провідника ОУН. Твір про С. Бандеру драматург плянує присвятити 100-річчю від дня його народження, яке відзначатимуть 1 січня 2009 року.

Виставка картин Святослава Гординського

У Коломийському музеї мистецтва з нагоди 100-річчя від дня народження видатного письменника, художника та літературознавця Святослава Гординського виставлені дві картини майстра: „Гуцул з Надвірної" та „Гуцульський танок". Найбільше ж його картин зберігається у Львівському національному музеї. Урочисті заходи з нагоди ювілею С. Гординського, згідно з Указом Президента, відбулися у Києві, Львові та Івано-Франківську.

Снятин мріє про ювілейні монети

Снятинська районна рада та районна адміністрація 12 січня звернулися до голови Івано-Франківської обласної ради Ігоря Олійника з проханням клопотатися перед Національним банком України і Секретаріятом Президента України про випуск у 2008 році ювілейної монети, присвяченої 850-річчю міста Снятина, з зображенням герба міста та міської ратуші. Місто Снятин 552 роки тому отримало Маґдебурзьке право. Із Снятинським краєм пов'язані повстання Мухи (1490 р.), покутське повстання 1648 року під проводом Семена Височана, рух опришків XVIII ст., визвольні героїчні змагання XX ст.

Галичани вшановують видатного скульптора

Герой України, директор Львівської ґалерії мистецтв академік Борис Возницький біля однієї з дерев'яних скульптур Іоана Ґеорґія Пінзеля у Львові.

Фото: УНІАН

В Івано-Франківську, Львові й Тернополі вирішено об´єднати зусилля для вшанування видатного скульптора Іоанна-Ґеорга Пінзеля. 2007 рік оголошено роком цього митця, плянуються видання альбому його робіт, виставки скульптур.

Скульптор І.-Ґ. Пінзель зажив світової слави шедеврами сакрального мистецтва. Його дерев´яні та вапнякові статуї, барельєфи на біблійні сюжети прикрашають багато храмів Галичини, у тому числі собор Святого Юра у Львові. Колискою творчости видатного майстра пізнього бароко історики вважають старовинне місто Бучач на Тернопільщині, у майстернях якого у середині XVIII століття побачила світ більшість його шедеврів.

Особистість Пінзеля оповита леґендами: невідомо, де і коли він народився, де його могила, хто він за національністю. Неповторні скульптури Пінзеля досі прикрашають церкву Покрови Пресвятої Богородиці у районному центрі, храми дванадцяти сіл неподалік Бучача.

У музеях Тернополя зберігаються його дерев´яні позолочені ікони „Св. Миколай-Чудотворець", „Ангел-Хоронитель", „Благовіщення", „Відсічення голови св. Іоанна Хрестителя".

Буде видано близько сорока книг прикарпатських авторів

Експертна рада з питань книговидання при голові обласної адміністрації 17 січня визначила твори, які будуть включені в обласну програму книговидавництва на 2007-2008 рр. Серед авторів відібраних книг – і відомі, і маловідомі, самі ж книги – це проза і поезія, науково-популярні і краєзнавчі розвідки, дитяча література. На книговидавництво з обласного бюджету в цьому році буде виділено понад півмільйона гривень. Це вже друга така програма. В першу обласну програму підтримки книговидавництва на 2005-2006 роки було включено 90 книги. Експертна рада з питань книговидання створена два роки тому. До її складу входять письменники, видавці, науковці, освітяни, бібліотечні працівники.

В Італії визнали прикарпатську поетесу

В літературному конкурсі, який проводив у 2006 році міланський журнал „Артекультура", перемогу здобула 17 січня талановита івано-франківська поетеса Любомира Гаврилів. Вона нагороджена дипломом і медаллю за 5 віршів, що друкувалися в цьому журналі. Зараз Любомира Гаврилів працює над двома збірками творів про ОУН-УПА та про жінок-заробітчанок, які працюють за кордоном України.

У Ворохті відкрили історико-краєзнавчий музей

21 січня у Ворохті відкрито історико-краєзнавчий музей. Серед експонатів музею: унікальні фотографії першої половини XX століття, рідкісні книги про Гуцульщину, вартісні художні альбоми, видання повоєнного періоду з діяспори. В рамках відкриття музею Мирослав Нагірний презентував брошуру „Ворохта в персоналіях", автором якого є він сам. До неї ввійшли визначні постаті, які в різний час мали відношення до Ворохти.

Серед них С. Федак – Державний секретар ЗУНР з харчових справ, та С. Салик – публіцист, автор творів для дітей, співзасновник пластового куреня „Велике плем'я лісових чортів", визначний меценат, спонсор М. Ломацького – автора близько двадцяти книг про Гуцульщину, директор Ворохтянської школи до 1944 року.

Засновник музею Мирослав Нагірний народився у Ворохті в 1978 році, закінчив історичний факультет Прикарпатського університету ім. В. Стефаника. Наприкінці 2005 року Мирослав Нагірний став переможцем конкурсу та отримав „Грант Президента України для обдарованої молоді" в сумі 75 тис. грн., які будуть використані на розвиток музею.

9 січня у селищі Ворохті відкрили також музей тестя Євгена Коновальця – д-ра Степана Федака. Степан Федак був відомим адвокатом, Державним секретарем ЗУНР та УНР, тестем двох видатних провідників ОУН-УПА – Євгена Коновальця та Андрія Мельника.

Могилянка покладається на нашу громаду

ЧИКАҐО. – Києво-Могилянська Фундація Америки оголосила про акцію зі збору грошей, яка відбудеться в п'ятьох містах Америки впродовж лютого. Підкреслюючи значення цих заходів, президент Фундації Ігор Вислоцький зокрема сказав: „Києво-Могилянська академія є незалежним навчальним закладом, але ми потребуємо моральної та фінансової підтримки від усіх, хто дбає про майбутнє молодого покоління України. Києво-Могилянська академія звернулась до нас з проханням сприяти у її розбудові. Від часу свого відродження академія є осередком впровадження інновацій та реформ у вищій освіті України".

Фундація створена, щоб активно сприяти Національному університетові „Києво-Могилянська академія" у прагненні досягти досконалости в освіті, в інтелектуальному розвиткові студентів та викладацького складу.

Києво-Могилянська академія заснована в 1615 році Гальшкою Гулевичівною та реформована як Колеґія Петром Могилою в 1630 році. Серед випускників, спонзорів та викладачів академії були гетьмани Петро Конашевич-Сагайдачний, Богдан Хмельницький, Іван Самойлович, Іван Мазепа, а також Григорій Сковорода та багато інших.

Академія була закрита царатом в 1817 році, а у 1920 році приміщення її було передано до військово-морської фльотилії. У 1991 році академію відновлено за ініціативою В'ячеслава Брюховецького.

Від 1995 року, тобто від часу першого випуску, Національний університет „Києво-Могилянська академія" підготував 4,174 випускників зі ступенями бакалавра чи маґістра. Майже всі студенти вільно володіють англійською мовою, і це дає їм можливість працювати в різних компаніях, що представлені на українському ринку.

„Нам дуже приємно, що і в Україні, і за кордоном закінчити Могилянку вважається надзвичайно престижним, а її випускників однаково високо цінують як в приватному, так і в державному секторі економіки, - говорить І. Вислоцький. – За 15 років КМА стала провідним вищим навчальним закладом України з високими вступними критеріями, анонімним та об'єктивним тестуванням. Викладання українською та англійською мовами у 16 дисциплінах провадять понад сто професорів та понад 500 викладачів. В університеті діє понад 25 наукових центрів та ляборaторій, а нещодавно завершилось будівництво нової бібліотеки з фондом понад 400,000 книг та тисячами періодичних видань". Понад 100 студентів тепер навчаються, отримавши ґранти в багатьох американських та канадських університетах.

Фундація глибоко вдячна українській громаді США за її щедру підтримку впродовж останніх шести років. В минулому наша громада так само щедро підтримувала акції збору коштів, які проводив проф. Іван Фізер з Ню-Джерзі. З 2001 року Фундація зібрала близько 1.3 млн дол. „Нашою метою на 2007 рік є зібрати 1 мільйон долярів. Я вірю, що цього можна досягнути. Ці кошти будуть скеровані у „Залізний фонд" університету, щоб забезпечити його фінансову стабільність, а також на бібліотеку, стипендії, факультети та цілі, визначені договорами. Фундація у співпраці з академією розпочала здійснювати проект „Електронної бібліотеки України" – а він потребує значної фінансової підтримки не тільки від громади, але від компаній, фірм, корпорацій та інших можливих джерел", – пояснює І. Вислоцький.

Києво-Могилянська академія підтримує міжуніверситетські взаємини з понад 80 університетами у світі та є членом Спілки європейських університетів. Академія має багато спільних програм з різними університетами, зокрема зі Школою менеджменту при Нортвестерн–університеті, з Університетом штату Іліной в галузі охорони здоров'я та з Університетом Чикаґо в галузі сходознавства. „Якість освіти, як і академічна свобода, завжди дається певною ціною – саме тому Фундація сподівається на моральну та фінансову підтримку північно-американської діяспори", - каже І. Вислоцький.

Пресове бюро Фундації

Акція збору коштів Києво-Могилянської Фундації в США

Отже, в лютому Києво-Могилянська Фундація проводить зустрічі в українських громадах Вашінґтону, Ню-Йорку - Ню-Джерзі, Чикаґо, Мишиґену та Філядельфії. У програмі зустрічей – виступ президента Києво-Могилянської академії д-ра Брюховецького та інших гостей, а також показ нового фільму про Могилянку та її здобутки.

До Вашої уваги – розклад зустрічей, які ще мають відбутися:

17 лютого, субота, о 5.30 по полудні
Ukrainian American Cultural Center - Whippany, NJ
тел. 973-585-7175;

18 лютого, неділя, о 1 год. дня
Ukrainian Cultural Center - Chicago, IL
тел. 773-384-6400;

24 лютого, субота, о 5.30 по полудні
Ukrainian Cultural Center - Warren, MI
тел. 586-757-8130;

25 лютого, неділя, о 2 год. дня
Ukrainian Educational and Cultural Center - Jenkintown, PA
тел. 215-663-1166.

У справі участи просимо телефонувати до Києво-Могилянської Фундації Америки на тел. 773-685-1828, або написати нам на адресу mail@kmfoundation.com.Ви можете зробити даток або заплатити за квиток кредитною карткою через PayPal на сайті Фундації за адресою www. kmfoundation.com Вартість квитка 40 дол. від особи, для дітей та студентів 20 дол.

Києво-Могилянська Фундація Америки є неприбутковою організацією типу 501 (c)(3). Ваші пожертви можна відтягнути від податків.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Виставка української книги

МУРМАНСЬК, Росія. – Активісти української громади жваво відгукнулися на пропозицію обласної універсальної наукової бібліотеки взяти участь в проєкті „Відкрита книга". Цікавих, вартісних українських книжок ми маємо багато, хоча бібліотека ніколи не була упорядкованою через брак приміщення. Виставка розпочалась 14 січня і тривала місяць. Її прикрашали портрети Тараса Шевченка, Івана Франка, Григорія Сковороди, Лесі Українки, а також вислови цих літературних велетнів.

Голова Національно-культурної автономії українців Мурманська та Мурманської области Наталя Литвиненко-Орлова розповіла майже про кожну представлену на виставці книгу. Увагу присутніх привернули книги „Хто є хто на Хмельниччині", „Львівщина", „Визначні місця України", „Ужгород", „Косів", „Люча", „Кам'янець-Подільський" та інші. Тему духовної літератури представили україномовна Біблія, „Святий Київ" та „Історія української ікони". Мурманці познайомились з історіками Михайлом Грушевським,, „Енциклопедією сучасної України" та „Універсалами Гетьмана Богдана Хмельницького".

Приємною несподіванкою для всіх виявилося знайомство з такими виданнями, як „Українці Ямалу", „Українці Зеленого клину", „Лелеки летять" – авторки з російського Сургуту Тетяни Царенко.

Книга-меморіял „Голод – 33" була представлена окремо і при цьому було наголошено, що цю книгу писали не історики, а прості люди. Викликала інтерес і книга „Сандармох". Були твори Тараса Шевченка, Лесі Українки, Василя Стефаника, Івана Франка, Ольги Кобилянської, Григорія Квітки-Основ'яненка, Івана Нечуя-Левицького, Михайла Стельмаха, багатьох інших письменників. На тексти Ліни Костенко керівник хору „Лелеки" Наталка Мороз написала декілька музичних творів. В дарунок бібліотеці ми запропонували одну з книг Олеся Гончара „Собор". Саме так, одну з двох, бо на виставці був представлений „Собор", виданий в Канаді і в СССР майже одночасно, але читали її під різним кутом бачення.

Дитячий журнал „Світ дитини" зі Львова, книги з історії українського одягу, велика кількість книжок з етнографії, українознавства і українського родинознавства теж була на виставці. Окрема полиця була для журналів і книг з діяспори. Хор української пісні „Лелеки" підготував концерт для відвідувачів виставки.

Відкриття виставки висвітлила місцева газета „Вечірній Мурманськ". Місцеве телебачення також.

З українською книжкою.

Дуже хотілося показати людям книгу „Злочин", книги літопису УПА, Івана Багряного, Уласа Самчука, але всі знали, що переважна більшість росіян не хоче жодного діялогу, не бажає вивчати, міркувати.

Час прямує вперед, а ми все ще десь борсаємося в хащах червонолової совєтчини. Надія на молодь.

Наталя Литвиненко-Орлова

До української мови в кіні

Р. Л. Хомяк

ВАШІНҐТОН. – Українці в Україні закликають нас вплинути на Голівуд. Вони хочуть, щоб Голівуд, перш ніж продати будь-який фільм для в України, вимагав, щоб Україна дублювала його українською мовою. Тепер майже усі американські фільми розповсюджують по Україні російські дистрибютори, які дублюють їх тільки російською мовою. У цій справі в Інтернеті появилося звернення до української громади США.

Однак, проблема в тому, що наша американська кінопромисловість хоче продати свої целюлозні вироби якомога більше країнам світу. А якою мовою їх будуть дублювати, це справа дистрибюторів і глядачів цих країн. Голівуд не буде вимагати дубляжу, якщо це може зашкодити продажеві фільму. Тому, навіть якщо б ми організували діаспорне пікетування під будинком МПАА (Motion Picture Association of America), навіть якщо б нам вдалось втягнути в цю акцію впливового вашінґтонця Джека Валенті, який майже 40 років очолював цю головну організацію американської фільмової індустрії, і доводитимемо, що російські фірми, купуючи права на розповсюдження фільмів, „надають своїм американським партнерам неправдиву інформацію, буцімто українські глядачі бажають дивитися виключно фільми дубльовані російською мовою", бажаного ефекту не дістанемо.

Може, російські фірми надають, а може й не надають неправдиву інформацію. Правдоподібно, їх і не питають. Американські виробники продають права на прокат в одній чи десятках країнах. Проте якою мовою українські глядачі бажають бачити американські фільми, їх не надто цікавить. Це справа українського чи мозамбіканського, чи тамільського глядача. Але американські виробники фільмів і ті ж дистрибютори на території колишнього СССР дуже насторожаться, коли до них дійде сиґнал, що українські глядачі бойкотують голівудські фільми, дубльовані російською. Тоді дистрибютор навіть може захотіти „інвестувати в українську кіноіндустрію: побудову і реконструкцію кінотеатрів, створення матеріяльної бази для дубляжу тощо". (Цитата з побажань авторів звернення до діяспори).

І треба віддати належне українським активістам фільмової індустрії: вони вже почали збирати підписи по Україні людей, які зобов'язуються не ходити на фільми, дубльовані тільки російською. Так робили наші діди й батьки у західній частині України між світовими війнами: на знак протесту проти жорстокої й дурної політики уряду Польщі, не купували спиртних виробів і розколювали сірники на чотири скалки, щоб польський уряд мав менші прибутки з цих державних монопольних індустрій.

Активісти з України у згаданому зверненні припускають, що „менеджери американських фірм, які займаються продажем прав на демонстрацію фільмів та тиражуванням дисків, мають дуже мало інформації про Україну й українську мову, не бачать різниці між Росією й Україною".

Ні, інформацій про Україну у них не бракує, і якщо це потрібно для поширення в Україні ринку американських фільмів, касет і дисків, вони не пошкодують грошей на спеціяльне опитування солідною соціологічною фірмою. Справа в тому, що українці в Україні не обурюються голосно: „Досить російськомовних фільмів в наших кінотеатрах! Не будемо купувати квитків на них!".

Після довгих років брежневщени і сусловщини значна частина українських глядачів не помічає, якою мовою демонструють фільм. Їм цікавіший сюжет, а не мова.

Мова кінофільмів має довгу і не завжди приємну історію в Україні. Наприклад, за Союзу, вже в період горбачовської перебудови, у столиці совєтської України тільки в одній залі одного кінотеатру показували україномовні фільми. (Це був кінотеатр ім. Ватутіна на Червоноармійській, де тепер знаходиться дорогий ресторан).

Раніше було краще: у 1960-их і 1970-их роках у студії ім. Довженка панувало російськомовне шовіністичне шумовиння, котре не переймалася мовою фільмів, але й там були авторитетні люди (наприклад, покійний драматург Микола Зарудний, який мені про це розповідав), які наполягали на українських дубляжах різних всесоюзних і імпортованих фільмів. І справді, коли в половині 1970-их ми були в Перемишлі, там при допомозі високої антени можна було ловити львівське телебачення. Одного вечора я бачив там російськомовний фільм-детектив ленінградського виробництва, який на українській телевізійній мережі був дубльований українською. Це в 1970-их. А вже за самостійности перша комерційна телемережа в Україні - ICTV, яка була американською інвестицією, 97 відсотків свого мовлення вела українською, і це включало „мильні опери" і бойовики і культурні програми. Тепер її власниками є свої, українці, – і там переважає російська мова...

Відрадним явищем є те, що недавно, при допомозі електронної пошти, 4000 осіб в Україні підписалися під вимогою перекладати усі фільми для дітей, які йдуть в прокат в Україні. Треба це продовжувати і поширювати, треба свідомо не йти до кінотеатру навіть на дуже цікавий фільм, якщо він дубльований російською. Але усі ці заходи мають робити українці в Україні. Діяспора тут багато не зарадить, а може ще й пошкодити. Були такі випадки, що сотні образливих листів від діяспорників до американських теле- і кіно-виробників, які хибно представили українську тематику, відібрали у тих фільмарів охоту вдруге братися за українську тематику.

І ще пишуть у зверненні з України: „Фахівці вважають український кіноринок дуже перспективним і прибутковим. Якби американські підприємці отримали більше інформації про Україну, то може б ...", і т.д.

Кілька років тому наш голівудівець Петро Борисів відвідав Україну, аналізував її кіноіндустрію і довів, що територія України дуже добре надається для знімання художніх фільмів, бо в Україні є море і гори, пальми і сосни, і сніг і степ. Він рекомендував, щоб Україна пропонувала себе міжнародним продюсерам для творення художніх фільмів. Але П. Борисів також пропонував переорати історичну „святиню" українського кіна – Кіностудію ім. Довженка в Києві – і побудувати десь за містом знімальні майданчики, потрібні для сучасного кіновиробництва. А це, мабуть, надто болюча пропозиція для безробітних, але орденоносних українських фільмарів.

Світлій пам’яті Тризубого Стаса

КИЇВ. – 28 січня помер популярний український бард Станіслав Щербатих, відомий як Тризубий Стас. 24 лютого йому виповнилося б 59 років. Він помер від крововиливу в мозок. Прощання з улюбленим співцем відбулося 29 січня у Греко-католицькій церкві на Аскольдовій могилі в українській столиці.

Тризубий Стас за походженням був росіянином, народився в Алтайському краї РФ, але всю свою творчість присвятив Україні. Ще у дитинстві з батьками переїхав до Івано-Франківська. Був володарем Гран-прі фестивалю „Оберіг", автором відомих сатиричних пісень „Гуд бай, Компартіє!", „Тато Карло", „Мішел", „Ангола", „Глобус України".

В останню дорогу Стаса проводжали артисти, письменники, політики з усієї України.

– Дізнавшись про його смерть, я все кинув і поїхав до Києва, – сказав начальник Управління культури і туризму Житомирської обласної держадміністрації Василь Врублевський.

А ось думка братів Віталія і Дмитра Капранових, літераторів і керівників видавництва „Зелений пес":

– Тризубий Стас – це наша юність. Ми вперше почули його, живучи в Москві. Пісні Тризубого постійно слухали у себе в авті, і сьогодні ми можемо їх співати десятками... Стас був культурною, політичною зброєю української нації. Скорботно, що від нас пішла людина прямої дії, борець і берсеркер, наш, козацький берсеркер.

Юрій Шухевич, син Романа Шухевича, головнокомандувача УПА, говорить про Стаса:

– Він будив українську душу, отруєну наркотиком більшовизму. На жаль, я особисто не знав Стаса, але слухав його пісні. Але ж і з Шевченком ніхто з людей, які знаходяться тут, не знайомий. Проте всі знають, що він зробив для України.

Богдан Бенюк, актор:

– Пішла геніяльна людина, геніяльність якої полягала в тому, що він мав величезну душу. Він став великим трудягою для українського духу.

Оксана Білозір, співачка, депутат Верховної Ради:

– Він пішов від нас у річницю трагедії під Крутами. І це символічно – все його життя було служінням, в інший день він піти і не міг.

Володимир Цибулько, письменник:

– Станіслав Щербатих був людиною, яка всім доводила, що українці – непроста нація, і потрібно зробити якийсь крок, щоб тебе поважали в світі. Тут говорили, ніби його діяльність – це компенсаторика, спрямована на спокутування Росією свого гріха перед Україною. Насправді це не так, просто ця людина завжди гостро відчувала несправедливість і боролася з нею.

Як художник він був універсалом, і його универсалізм ішов на те, щоб заповнювати порожнечі в художньому просторі. Не було авторських пісень – він їх створював. Не було авторських мультиків – він робив їх. Все життя Стас присвятив тому, що робив того, чого не вистачало. Така, напевно, місія великих людей в депресивній культурі, а українська культура все ще депресивна. Характерно, що багато пісень Стаса були написані під якогось конкретного слухача, одну людину, але подобалися вони багатьом. І щоразу це була певна його перемога над дійсністю...

Антон Зікора,
Дмитро Стаховський

<u>*ПОЕТИЧНІ РЯДКИ*</u>

Кульбабка

Я в дитинстві кульбабу любила.
Восени відлітала кудись –
Я за нею услід дріботіла
І благала: „Кульбабко, вернись!"
І вона поверталась щороку,
Жовтим оком моргнувши
в траві...

У кульбабнім віночку, нівроку,
Мов з короною на голові –
Я була, як маленька принцеса
У казковім уявнім житті...
Та невидні нещадні колеса
Переплутали наші путі...

Через світ перехрещені мандри
Завели мене аж в олеандри,
В царство квітів
райдужних днів,
Ураганів, посухи і злив.

У Фльориді багато приваби,
А в травиці живуть бур’янці –
Та ніде я не стріла кульбаби
З жовтим сонцем
на круглім лиці:

Тут кульбаби ніяк не в пошані:
Як помітять –
з корінням деруть.
А для мене ти пахнеш євшаном
І дитинством
далеким, мабуть...

Тож коли ти з’явилася раптом
В оксамитному килимі трав,
То засяяла жовтим гаптом
У ранковім суцвітті заграв.

Чи приніс з України привітер
З незабутнього краю привіт,
Чи була в цім таємна приміта,
Що для мене розвиднівся світ?..

Я від радощів плачу й сміюся,
Відчуваю пісні солов’я...
Ах, ти рідна моя кульбабуся,
Придніпрова подружка моя!

Залишайся зі мною на зиму,
А весною ізнову зійди –
Наберися із ґрунту ензиму,
Недаремно ж летіла сюди...

Зійдеш ти,
як прокинуться квіти...
Імітують птахи солов’я...
Із тобою мені легко жити,
Золотиста кульбабко моя!

Ганна Черінь

Протестанти... Хто вони?

Протестантство - одна з трьох світових християнських течій. В Україні за кількістю віруючих ця конфесія посідає третє місце після православ'я та греко-католицизму, а за відсотком молоді в громадах випереджає всі інші християнські конфесії.

Реформаторський рух започаткований німецьким монахом Мартином Лютером, який накреслив перші кроки до очищення християнства від спотворень, що їх він вбачав в теорії та практиці католицизму. Ідеї Мартіна Лютера отримали широкий розголос в усій Европі. З другої половини XVI століття ідейні хвилі реформації докотились до України. Протестантські громади постають в Галичині, на Волині, Поділлі, у Брацлавщині та Київщині, Підляшші та Холмщині (з досліджень М. Грушевського). Від цього часу протестантизм є невід'ємною складовою історії України.

Першим охрещеним по вірі в дорослому віці 11 червня 1869 року став Юхим Цимбал, мешканець села Карловки, Херсонської губернії. Хрестив Ю. Цимбала пастор німецької громади братських менонітів Авраам Унгер. Охрищених згодом почали називати баптистами від грецького слова „баптізо", що означає „хрещу". В майбутньому з цією назвою погодились і самі охрещені. Під цією назвою вони і увійшли в історію.

Завдяки проповідницькій діяльності Ю. Цимбала незабаром в Карлівці постала громада, яка в 1869 році нараховувала понад 50 осіб. Через служіння Ю. Цимбала народилась громада протестантського напрямку і в сусідньому селі Любомарка.

Найвідомішою постаттю в історії українського штундизму був селянин з села Основи Одеського повіту Херсонської губернії Іван Онищенко. Вже у 1845 році він відкрито виголошував реформаторські проповіді. Мешканець того ж села Основи Михайло Ратушний також пережив духовне народження через спільність з колоністами в сусідньому селі Рорбах. Але воля для протестантів Росії була недовгою. Прокурор Синоду К. Побєдоносцев домігся у царя постанови про обмеження діяльности протестантів. У наступному 1885 році було вислано на заслання багатьох їх провідників, у тому числі з України М. Ратушного та І. Рябошапку. З 1895 року за царювання Миколи II настав ще більший утиск для іншовірців. Тоді законом було навіть заборонено читати і пояснювати Святе Писання в домашньому колі. На початку XX століття під впливом революційних політичних ідей вийшов царський маніфест про релігійну волю. Протестанти отримали можливість леґалізувати свої громади.

Після більшовицької революції 1917 року був виданий декрет про відокремлення Церкви від держави і школи від Церкви. Внаслідок цього декрету багато протестантських провідників повернулося з царських тюрем і таборів, громадам повернули молитовні будинки, були дозволено публічні виступи з проповіддю Євангелії, видання віроісповідної літератури. Декрет закріпив рівність перед законом усіх релігій в новоутвореній більшовицькій державі.

В тих роках в Росії та Україні євангельські протестантські громади заснували цілі сільськогосподарські комуни і ремісничі артілі, які за взірцеву працю скоро здобули загальне визнання і пошану. Протестантам було дозволено при домах молитви мати недільні дитячі школи, де навчали Слову Божому. Але з приходом до влади Сталіна ставлення до релігійних об'єднань почало погіршуватися. Після прийняття у 1929 році постанови про посилення антирелігійної пропаґанди почався тотальний наступ на віруючих і, в першу чергу, на протестантів. Сотні тисяч християн з протестантських громад були кинуті в тюрми і сибірські табори. Більшість з них так і не повернулася до своїх родин. Союзи баптистів, євангельських християн і п'ятдесятників через жорстокі репресії припинили свою діяльність.

1933 р. Недільна школа в селі Молодятині Івано-Франківської обл. . Зліва – пастор Віктор Боровський (з книги О. Домбровського „Нарис історії українського євангельсько-реформованого руху" 1979).

У роки Другої світової війни (1941-1945) і після неї сталінський режим дещо послабив ланцюги неволі і дозволив протестантським об'єднанням відновити діяльність. Так в 1944 році виник Союз євангельських християн-баптистів (ЄХБ), до якого на федеративних засадах увійшли республіканські об'єднання. До цього найбільш представницького духовно-адміністративного центру в 1945 році приєдналась більшість громад християн віри євангельської (п'ятдесятників), в тому числі з України. Решта п'ятдесятницьких громад залишалась нелеґальними аж до розвалу СССР.

Атеїстичним режимом у 1959 році Союзу ЄХБ була нав'язана інструкція, яка сильно обмежувала церковну діяльність. Значна кількість громад утворила підпільне об'єднання. В тих часах найбільших утисків і арештів зазнали нереєстровані баптисти і п'ятдесятники.

На підставі Ґельсінкської угоди з прав людини протестантські провідники залучили багатьох авторитетних діячів в країнах Заходу на захист віруючих в СССР. Нелеґальні баптистські церкви також налагодили підпільний випуск духовної літератури, постійно знайомили світову громадськість з фактами грубого порушення прав віруючих в СССР. Під тиском іззовні атеїстичний режим СССР згодом не став вимагати від протестантських громад дотримуватися репресивної інструкції 1959 року. За часів Л. Брежнєва і М. Горбачова навіть з'явилася можливість для нелеґальних баптистів і п'ятдесятників леґалізуватися автономно, без вступу до існуючих об'єднань.

Після розвалу Радянського Союзу християни віри євангельської (п'ятдесятники) вийшли з Союзу євангельських християн-баптистів і утворили в республіках самостійні національні союзи. Республіканські союзи баптистів також стали незалежними від Москви, у тому числі і український союз, очолюваний пресвітером Г. Комендантом з осідком у Києві. В Україні з 1990 року почали отримувати леґальний статус інші протестантські конфесії.

З протестантських течій друге місце після баптистів займають п'ятдесятники, які найбільш стрімко зростають. Церкву християн віри євангельської (п'ятдесятників) в Україні очолює єпископ М. Паночко. Якщо взяти під увагу лише згадані найчисельніші протестантські конфесії, то їх внесок в духовне оновлення України і в соціяльній сфері є вагомим і загальновизнаним.

Особливий відчутний духовний вплив мали протестанти на Помаранчеву революцію в грудні 2004 року. Тисячі протестантів зі своїми пастирями стояли пліч-о-пліч з християнами інших конфесій на Майдані Незалежности і молились за Україну. Після обрання Президентом України В. Ющенка голови протестантських громад молилися у Софіївському соборі і благословили його на працю і служіння.

У справі пропаґанди вчення Євангелії, започаткування нових громад, залучення дітей та молоді до церковного життя в Україні сьогодні протестанти далеко випереджають традиційні конфесії. Особливо плідним є служіння протестантів в перевихованні тих, хто перебуває у місцях позбавлення волі, зв'язаних путами алькоголю чи наркотиків. Значна увага приділяється піклуванню про безпритульних дітей та осіб похилого віку.

У вихованні дітей протестанти практикують систему дитячих недільних шкіл. Щонеділі в Домах молитви діти навчаються за спеціяльною програмою з врахуванням віку дітей. При досягненні юнацького віку дітей залучають до молодіжного гурту, де далі вони зростають духовно і інтелектуально, і мають різноманітне спілкування та служіння.

Сьогодні уряд України розглядає питання впровадження християнських методів виховання молоді на державному рівні. Як перший крок, постановою Президента України з вересня 2005 року в школах запроваджено предмет „Християнська етика". За порадою Павла Поліщука (Бостон), Леоніда Якобчука (Ню-Джерзі) Острозька академія вже кілька років тому ввела у програму навчання цей предмет. Для читання лекцій з цього предмету та обговорення різних теологічних тем запрошуються згадані професори.

Протестанти збагатили і пісенну спадщину України. В їхніх богослужіннях спів займає третє місце після проповіді Євангелії та молитви. У церковних співаниках нараховується близько двох тисяч пісень. Окрім творів сучасних композиторів, виконуються твори вітчизняних клясиків – Бортнянського, Березовського, Чайковського, інших. Тепер навіть сільські протестантські громади України мають хорові колективи і співочі гурти.

Великий внесок в духовне і господарське відродження України роблять українці протестантських громад США і Канади. Протягом останніх 15 років до цих країн переселилося понад сто тисяч п'ятдесятників і баптистів, які в короткому часі згуртувалися і відновили церковне життя на новій для них землі. І вже з перших днів і дотепер могутнім струменем пливе духовна і матеріяльна допомога братам в Україні. В цій благородній справі не відстають і закордонні українці інших конфесій.

Усі моляться, щоб збулись мрії Тараса Шевченка:

„Ми віруєм Твоїй силі
і Слову живому,
Встане Правда, встане Воля,
І Тобі одному поклоняться
всі язики -
Вовіки і віки".

Антон Горошко,
пастор, бакалавр теології,
м. Клівленд

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).

Спеціяльні членські категорії:

Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма
Ім'я і прізвище ______________________
Адреса ______________________
Місто ______________ **Штат** ______________
Поштовий індекс ______________________
Електронна пошта ______________________
Телефон ______________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2007 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

НА ДОЗВІЛЛІ

ФІЛАТЕЛІЯ

Замовте власну поштову марку України!

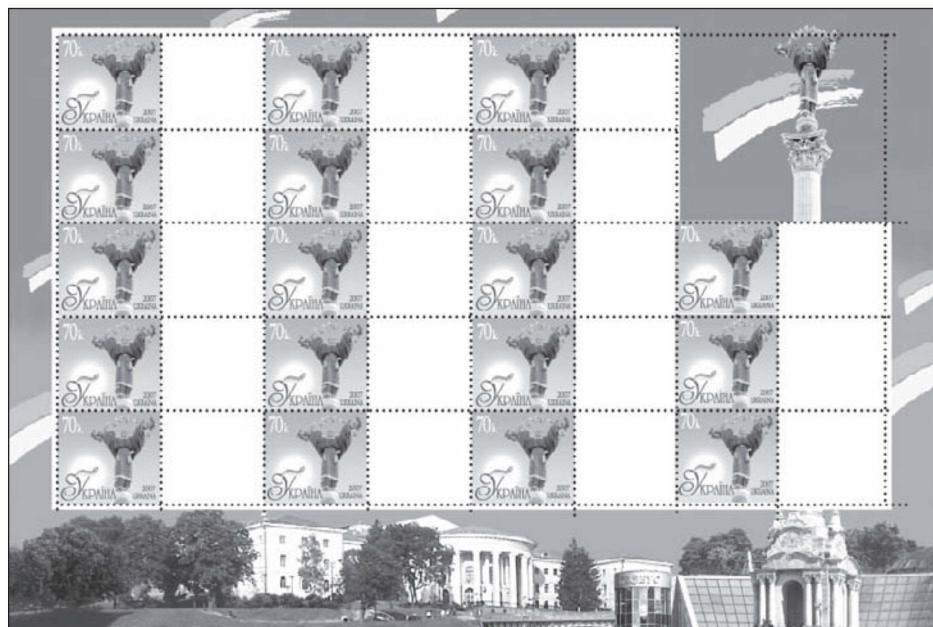

Видавництво „Марка України" від березня 2007 року впроваджує новий вид продукції – поштову тематичну марку „Власна марка".

„Власна марка" – це художня марка з купоном, на який можна нанести будь-яке зображення: фото – особисте чи вашої дитини, логотип фірми тощо. „Власна марка" – це не тільки чудовий подарунок або пам'ятка, а ще й ефективна реклама вашої компанії, її можна використовувати для відіслання листа. Здивуйте своїх друзів і близьких вітальною карткою з вашою власною маркою.

Детальна інформація за тел: (380-44) 279-92-56; 279-59-30; телефон-факс: (380-44) 279-82-21. Адресу видавництва подано нижче.

Макет аркуша і фрагменти аркушів, до яких можна дотати світлини власної марки.

Нові марки України

8 лютого в Україні введено в обіг нову поштову марку серії „Українські храми за кордоном". Мініятюра художниці Марії Гейко представляє собор св. Михаїла в Аделаїді, Австралія. Номінал марки 3.35 гривні, тираж 160 тисяч. З'явилися також марки сьомого стандартного випуску України. Мисткиня Катерина Штанько зобразила на марках прядку, сулію, ківш. Ціна марок відповідно 50, 60 і 85 коп.

Марки ввійшли в обіг 26 січня. В „Енеїді" Івана Котляревського троянці були добре обізнані з ковшем: *„Сивухи зараз ковтонули по ківшику і не здригнули, і докосились до потрав"*. А сулію добре знав Михайло Старицький: *„У суліях, пляшках леліють ласкаво та втішно і старки, й наливки, й заморські вина"*.

З приводу придбання нових марок можна звернутися у видавництво „Марка України" на адресу: Хрещатик 22, Київ, 01001 Ukraine.

Електронна пошта: stamp@stamp.kiev.ua

Думки про шлюб

Якщо боїтеся самотности, то не одружуйтесь.

Антон Чехов

У наш час не можна прожити з чоловіком й пів року, щоб вас не оголосили його нареченою.

Брижит Бардо

Я завжди вважав, що кожна жінка повинна вийти заміж, але жоден чоловік не повинен одружуватися.

Бенджамин Дізраелі

Чому жінка десять років намагається змінити звички чоловіка, а потім скаржиться, що він не той, за кого вона хотіла вийти заміж?

Барбра Стрейзанд

Кохання одруженої жінки – велика річ. Одруженим чоловікам таке й не снилося.

Оскар Вайльд

Зачаровані зимою...

Фото: УНІАН

Сніги, сніги в саду мели
А час на воду класти весла...
Не мріяли, не думали –
Лелека нам любов принесла.

Ярослав Ткачівський, (з книги „Воскресіння", Івано-Франківськ, 1995)

Цікаво...

Покарав самого себе

8 лютого начальник поліції містечка Кеваскум, Висконсин, США, Ричард Небель виписав самому собі кару за порушення правил дорожного руху. Увагу шефа поліції відвернув сміттевоз, що зупинився, і він не помітив шкільного автобуса, який стояв з увімкненим знаком „Стоп". Поліцейський, що діяв за інструкцією, виписав самому собі карне повідомлення на суму 23 дол. і оплатив її наступного дня.

Кордон охоронятимуть індіяни

Іміґраційно-митна служба США 4 лютого почала створювати прикордонний загін з американських індіян, які будуть охороняти кордон з Канадою. Він стане вже другим. З 1972 року на кордоні з Мексикою несе службу прикордонний загін „Вовки тіні", який складається з представників племен навахо, сіу, кіова, омаха та тохоно о'одем. Цей невеликий підрозділ, чисельністю менше 20 осіб, діє настільки ефективно, що прийнято рішення використати його методи і на північному кордоні США, через який контрабандисти успішно транспортують маріґвану та сигарети.

Індіяни-прикордонники використовують методи та навички, передані їм предками: відомості про порушників їм дають земля, вода та рослини, на яких ті залишають невидимі для невтаємничених сліди.

У Шанхаї заборонять лаятися

29 січня влада Шанхаю, Китай, розглянула закон, що забороняє жителям і гостям міста привселюдно лаяти один одного. Передбачається, що заборона на лайки буде включена у вже існуючий закон, що забороняє плювати, смітити і курити в громадських місцях. У міській раді думають, що лихослів'я варто заборонити не тільки тому, що воно саме по собі не викликає приємних емоцій, але і тому, що саме з нього починається багато бійок.

Озівські рибалки з'їли ...русалку?

Дав тижні тому після сильного шторму жителі села Семибалки Ростовської области, Росія, сіттю витягли на берег двометрову істоту, подібну до акули. Вона видавала дивні звуки – писк. На знімках добре видно голову, тіло і довгий хвіст пійманої істоти. Її тулуб дуже блищить, начебто намазаний воском. Вагою дивна істота виявилася близько ста кілограмів.

На розчарування вчених, озівських рибалок істота зовсім не злякала, і вони її з'їли. За їхніми словами, нічого смачнішого в житті вони не куштували. Керівник служби аномальних явищ Андрій Городовий заявив, що піймана істота є аномалією, але навряд чи її можна віднести до іншопланетних форм розуму. Він спростував версію про русалок. „Леґенди про русалок в Озівському морі існують давно, але жодного разу не були підтверджені фахівцями. *(„Кореспондент")*.

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода“ ☐ „The Ukrainian Weekly“

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

Ділимося болючою вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що дня 10 грудня 2006 р. з волі Всевишнього відійшов у Божу вічність на 82-му році багатотрудивого життя наш дорогий
МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

св. п.

МИКОЛА МИКИТЧАК

нар. 19 липня 1924 р. в селі Тисарів, Львівська обл.

ПАНАХИДА відбулася 13 грудня 2006 р. в похоронному заведенні „Farley Funeral Home, North Port, FL."

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 14 грудня 2006 р. о год. 10-ій ранку в церкві Собору Входу в Храм Пресвятої Богородиці, в Норт Порті, Фла. у супроводі о. Северина Ковалишина, а відтак на цвинтарі Венес Меморіял Ґарденс, Венес, Фла.

У глибокому смутку залишилися:
дружина – АНАСТАСІЯ
сини – БОГДАН з дружиною ДЖЕНЕТ
– ЯРЕМА з дружиною НЕНСІ
внуки – НАТАЛІЯ, МАРКО, АЛЕКСАНДЕР
сестра – СТЕФАНІЯ в Україні з родиною
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

....

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ В 40-ий ДЕНЬ
відбулася 20 січня 2007 р. в Норт Порті.

Родина складає подяку всім рідним, приятелям і знайомим за молитви, вислови співчуття, слова прощання, пожертви, а головно за відвідини хворого мужа у домі і шпиталях.

П О Д Я К А

10-го жовтня 2006 р. відійшла у вічність у Філядельфії наша дорога
МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ, ТІТКА І СЕСТРА

св. п.

НАТАЛІЯ ПАВЛИШИН

нар. 28 січня 1909 р. в Богатківцях на Поділлі у родині світлої пам'яті Марії і о. Мирона Коритків.

Дякуємо о. Володимирові Костюкові за уділення Святих Тайн і за похоронні відправи у церкві св. Архистратига Михаїла у Дженкінтавні, Па.

Рівнож висловлюємо вдячність директорові похоронного заведення Насевичів Михайлові Насевичеві у Філядельфії за переведення похорону.

Також складаємо сердечну подяку рідним, приятелям і знайомим за вислови співчуття особисто, писемно і телефонічно з різних стейтів США і України.

Дякуємо Окружній Управі СУА Ню-Джерзі за пожертву на журнал „Наше Життя" в сумі 25 дол. в пам'ять Покійної.

Також дякуємо Відділам СУА 65 і 86, які також пожертвували по 25 дол. на журнал „Наше Життя".

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ замовили:
Христина Громоцька, Марія і Зенон Коритко, Дарія Ломиш, Ляриса і д-р Ярослав Музички, Ірена Бойко Пар.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ зложили на 5-ту ДИТЯЧУ ПОЛІКЛІНІКУ у ЛЬВОВІ під зарядом д-р Лесі Гладун:

по	200 дол.	Роксоляна Гіліцінська і Божена Ольшанівська;
по	100	Дарія Бекесевич, Володимир Боднар, Марія і Антоній Василюки, Дора і Генрі Гоманн, Уліта Ольшанівська Перкінс, Марія і Богдан Полянські, Марія Хемич;
по	50	Уляна і Володимир Дячук, Надія Бігун, Ольга Гнатейко, Марія і Петро Кондрат, Любомир і Міла Коритко, Зенон і Марія Коритко, Александра Ісаєвич Мейсон, Оксана і Василь Палійчук, д-р Іванна Ратич, Наталія Сиґіда;
по	25	Стефанія Ноґа, Анна Любомира Мичковська;
по	20	Олена Булгак, Ірена Левицька і Неоніля Ґерус, Володимира Васічко.

Разом: 1,710 дол.

22 ЛЮТОГО 2006 р.
відійшов у Божу Вічність
наш улюблений і найдорожчий
СИН, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

о. БОГДАН КІНЬ

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДА

- в церкві Пресвятого Серця, четвер, 22 лютого 2007 р. о год. 9-ій ранку, Джонсон Сити, Н.Й.;
- в церкві св. Андрія, неділя 25 лютого 2007 р., о год. 9-ій ранку, Гемптонбурґ, Н.Й.

Про молитви за душу Покійного просить
РОДИНА

В П'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої і незабтньої
МАМИ і БАБУНІ

св. п.

ЕВСТАХІЇ МІЛЯНИЧ

будуть відслужені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в церкві св. Юра в Ню-Йорку, в п'ятницю, 23 лютого 2007 р. о год. 7:45 ранку;
в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., в суботу, 24 лютого 2007 р. о год. 7:45 ранку;
в соборі Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фла.

Про молитви за душу Покійної просять
Діти і внуки.

В ШОСТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого найдорожчого МУЖА

св. п.

ДМИТРА ФЕДОРКА

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в церкві св. Івана Хрестителя на західній стороні Дітройту

в суботу, 24 лютого 2007 р.,
о год. 10-ій ранку
та в Бразилії.

Прошу згадати Покійного у своїх молитвах.

Просить дружина ЛЮБА.

Ділимося сумною вісткою, що у Вунсокеті, Р. Ай., США
дня 4 січня 2007 р. відійшов у вічність наш найдорожчий ТАТО і ДІДУСЬ

св. п.

АНДРІЙ КУНЬ

нар. 17 квітня 1912 р. у селі Воля Жовтанецька
(Кам'янка-Бузький район, Львівська область).

Залишені у смутку:
дочка – ОЛЬГА
сини – ІВАН з дружиною ПАЙЛОЮ
– МИХАЙЛО з дружиною КАТЕЮ
внуки – СТЕФАНЯ, ДЖЕНІФЕР, ЮЛЯ і АНДРІЙ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 10 січня 2007 р. в українській католицькій церкві св. Михаїла у Вунсокеті, Р. Ай., а відтак на цвинтарі св. Михаїла у Блакстоні, Масс.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що дня 28 січня 2007 р.
відійшла у вічність по довгій недузі
на 85-му році життя у Львові

св. п.

ЛЮБОМИРА ВЕНГРИНОВИЧ
з дому МОКРІВСЬКА

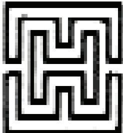
доктор і професор фармації
Львівського медичного університету.

На вічний спочинок похована на Личаківському цвинтарі.

О молитви просить у глибокому смутку
брат ІВАН МОКРІВСЬКИЙ з родиною в Америці і в Україні.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА В АМЕРИЦІ
повідомляє своїх членів та громаду, що
22 січня 2007 р. відійшов з цього світу

св. п.

проф. д-р
МИКОЛА ЮРІЙ БОГАТЮК
(1926-2007)

Дійсний член НТШ-А (1965), Віце-Президент НТШ (1974-1977)
Член Управи НТШ-А (1977-1983)

Професор-емерит економії Ле Мойн Коледжу, професор-гість Університету Вірджінії та Інституту Менеджменту (Львів, Україна).

Визначний вчений, педагог, автор багатьох наукових праць і організатор наукових конференцій. Редактор журналів „Ukrainian Quarterly" та „Фенікс", економічний коментатор „Голосу Америки" (1974-1984).
Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА НТШ В АМЕРИЦІ

Ділимося сумною вісткою, що в San Gabriel, California,
дня 24 січня 2007 р. на 86-му році життя, відійшов
нагло у вічність наш найдорожчий
ТАТО, БРАТ і ВУЙКО

св. п.

інж. КОНСТАНТИН (КОСТИК)
КОПАЧИНСЬКИЙ

нар. 7 травня 1921 р. біля Чернівців.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 30 січня 2007 р. о год. 3-ій по пол. в Faith Chapel на цвинтарі Forest Lawn Memorial Park у Hollywood Hills, Los Angeles, California.

Залишилися у глибокому смутку:

донька – ІРЕНА (ІНЯ) ПОПОВИЧ з чоловіком АНАТОЛЕМ (St. Petersburg, FL.)
сестра – НАДЯ КОПАЧИНСЬКА
племінниці – БРИҐІТА з чоловіком ДІТЕРОМ
– ЕЛІКА з донею ТАНЕЮ
та ближча і дальша родина в США і Україні.

Вічна Йому пам'ять!

У СВІТЛУ ПА'МЯТЬ ІНЖЕНЕРА МИХАЙЛА КОВАЛЬЧУКА

На поклик Всевишнього 7-го грудня 2006р. відійшов у вічність, на сто першому році трудолюбивого життя, св. п. інж. Михайло Ковальчук, залишивши велику родину в глибокій скорботі.

Покійний Михайло Ковальчук народився 15-го листопада 1906 року в місті Броди в Україні. Початкову і середню школу Покійний Михайло закінчив в Бродах, а вищу освіту здобув в Торговельній Академії у Львові.

В Україні покійний Михайло працював в різних часах і місцях у власних, приватних, суспільно-громадських, фінансових підприємствах і в кооперативних системах. Він був директором Пасічничого Об'єднання із засягом східної Галичини, Волині, Холмщини, Полісся і Підляшшя.

В 1944 р. покійний Михайло разом зі своєю сім'єю залишив Україну і виїхав до Західньої Европи, а в 1949 році переїхав до Сполучених Штатів Америки, де спочатку займався приватною торгівлею, а відтак кілька років працював професійно у великих американських компаніях як кресляр-проєктувальник різних інженерних проєктів. Крім професійної праці інж. Михайло Ковальчук був активним членом дирекції кооперативи "Самопоміч" у Філядельфії.

Покійний в 1961 році став активним членом Філядельфійського Відділу Товариства Українських Інженерів Америки. В цьому товаристві він виконував довголітні функції як член Контрольної комісії, Стипендійної комісії, фінансового референта і господаря товариства.

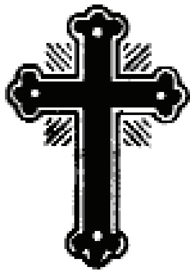
В 1977 році Покійний переїхав до Маямі Біч на Фльориді на заслужений відпочинок. Проживаючи на Фльориді покійний Михайло не дуже відпочивав. Він був активний у своїй парафії, як також в громадських установах. Він був активним членом Громадського комітету для відзначення 1000-ліття Християнства в Україні. Його заходами вмуровано ґранітну таблицю про 1000-ліття Християнства в Україні в Українській Церкві в Маямі.

Покійний Михайло був щедрим жертводавцем на громадські і національні цілі. Він фінансово підтримував Український Інститут при Гарвардському Університеті, Наукове Товариство ім. Шевченка, Український Музей в Ню-Йорку і Український Католицький університет у Римі. Він також щедро фінансував стипендії для студентів богословії.

Покійний інж. Михайло Ковальчук залишив в смутку велику Родину і багато щирих приятелів.

Управа ФВ ТУІА висловлює щире співчуття опечаленій родині.
Хай привітна американська земля буде йому легкою,
а пам'ять про Нього вічною.

Методій Борецький

З глибоким смутком ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 29 січня 2007 р. відійшла у вічність на 91-му році життя в Чікаґо, Іл.
наша дорога і незабутня
ТЕЩА, БАБУСЯ, ПРАБАБУСЯ і ТІТКА

св. п.

МАРІЯ ГРОМЯК

нар. 30 жовтня 1915 р. в Західній Україні.

Покійна була довгі роки активною членкою Українського Золотого Хреста в Чікаґо, як також головою цього товариства. Була також тривалий час головою Суспільної Служби Українського Золотого Хреста на цілу Америку та членом Світової Ради Суспільної Служби Світового Конґресу Українців.

Покійна також була активним членом хору при катедрі св. о. Миколая в Чікаґо від початку його існування.

Залишені в глибокому смутку:

невістка – ІВАНКА ГРОМЯК із синами ЯРЕМОЮ і МАКСИМОМ з дружиною ЕМІ та дітьми АЛЕКСАНДРОМ і АВОЮ
зять – АНДРІЙ МЕЛЬНИК із сином АНДРІЄМ з дружиною ТОНЕЮ з дітьми НІКОЛЬ і МИХАСЕМ
племінники – БОГДАН і ОСИП СЕНИКИ з родинами та ближча і дальша родина в Україні.

Покійна похована 3 лютого 2007 р. на цвинтарі св. о. Миколая.

Всеч. о. Богдан Налисник, парох української католицької катедри св. о. Миколая в Чікаґо перевів похоронні відправи.

Приятелі і родина Покійної зложили пожертви на відправи Служб Божих за душу Покійної на Український Золотий Хрест і для ужитку родини (на сиротинці в Україні).

Родина щиро дякує Всеч. отцеві Налиснику за часті відвідини Покій-ної у старечому домі і за похоронні відправи та прощальне слово в катедрі, а також паням С. Ястрембській та І. Ґорчинській за їхні прощальні слова.

Щира подяка усім, що брали участь у похоронних відправах, за їхні вислови співчуття та за пожертви в пам'ять Покійної.

Зокрема подяка Українському Золотому Хресту та приятелям і близьким за гарні букети квітів.

Також подяка усім тим, хто помолився за душу померлої Марії Громяк.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ В ЧІКАҐО
глибоко сумує з приводу відходу у вічність

св.п.

СВЯТОСЛАВА ОЖҐИ

(*3.IV.1941-†9.XII.2006)

довголітнього члена та приятеля музею
і висловлює щирі співчуття родині Покійного.

У вінок св. пам'яті Святослава Ожґи на фонд Українського Національного Музею свої пожертви склали добродії:

Юрій та Марта Ожґа $500.00
Ярослав та Марія Ганкевич $100.00
д-р. Роман Дашкевич $100.00
Славомир та Марія Пігут $100.00
Ольга Стефанович та Христина Дулин $100.00
Марко та Тетяна Дулин $100.00
Орест та Валя Хринівські $50.00
д-р. Андрій та Мотря Мельник $50.00
Ігор та Оксана Яцків $50.00
Іван та Оленка Прийма $50.00
Ігор та Оленка Матвіїшин $50.00
Юрій та Марта Ожґа $50.00
Любомир Климкович $50.00
Орест та Рома Гладкий $40.00
Іван та Офелія Ґула $30.00
Роман та Наталія Завадович $25.00
Ростислав та Марія Смик $25.00
Іван та Надія Каспрук $25.00
Мирон та Анна Бендера $25.00
Ярослав та Віра Самиця $25.00
Мирон та Дарія Яросевич $25.00
Іван та Рома Лоско $25.00
Шерон Наудзюнас $25.00

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ В ЧІКАҐО
глибоко сумує з приводу відходу у вічність

СВ. П.

МАРІЇ РІПЕЦЬКОЇ

довголітнього члена та приятельки музею,
героїні Української Повстанської Армії,
та висловлює щирі співчуття
родині покійної.

У вінок св. пам'яті Марії Ріпецької на організацію та формування архіву УПА при музеї свої пожертви склали наступні добродії:

д-р. Лев Дорожинський $ 250.00
д-р. Р. Лінтон (Luther Midelfort) $ 200.00
д-р. Юрій Грицеляк $100.00
Андрій і Христина Фединські $100.00
д-р. Богдан і Лариса Іванець $100.00
д-р.Роман і Марія Дикун $100.00
д-р. Роман і Анна Біляк $100.00
Ігор і Оленка Матвіїшин $50.00
Марк Ліндсей $50.00
Лікарський склад від Лютер Госпіталя $50.00
Орест і Віра Миколенко $25.00
Мері Фітспетрік-Бранік $25.00
Зенон Білевич $25.00
Дарія Самотулка $25.00
Сара Лазюр $10.00

Ділимося болючою вісткою, що з волі Всевишнього у вівторок, 6 лютого 2007 р., в Чікаґо відійшла у вічність на 95-му році життя наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

СВ. П.

СОФІЯ КУЛЬЧИЦЬКА

з дому ПРОКУРАТ

нар. 21 вересня 1912 р. в Жовтанцях, Галичина.

Довголітня пластунка, основоположниця куреня Орликівці й новацького гнізда в Чікаґо, член Орлиної Ради, пластова виховниця, нагороджена орденом св. Юрія в золоті, член Марійської Дружини і Клюбу Сеньйорів при катедрі св. о. Миколая в Чікаґо, активна в Інституті Модерного Мистецтва, провадила балі деб'ютанток.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 10 лютого з катедри св. о. Миколая і на парафіяльний цвинтар.

В глибокому смутку:

діти – МАРІЯ і чоловік ЛАМАР БРЕНТЛІ
– ДАРІЯ (МУНЯ)
внуки – НІНА БРЕНТЛІ
– КАТЕРИНА СЕВЕДЖ і муж КЛАРК
– НЕНСІ САУТҐЕЙТ і муж РИЧАРД
– ФИЛИП БРЕНТЛІ
правнуки – НИКОЛАС і РЕБЕКА СЕВЕДЖ
– ОЛІВЕР БРЕНТЛІ
– ОВЕН САУТҐЕЙТ
сестра – ДАРІЯ ШЕПАРОВИЧ
племінники – ОРЕСТА ШЕПАРОВИЧ
– АНДРІЙ ШЕПАРОВИЧ
– КВІТОСЛАВА КУЛЬЧИЦЬКА
– ЮРІЙ КУЛЬЧИЦЬКИЙ
– ЯРОСЛАВ СТРУК
та дальша родина в Америці, Австралії, Европі і Україні

Вічна їй пам'ять!

Ділимося болючою і сумною вісткою, що у понеділок, 12 лютого 2007 р. несподівано відійшов у вічність у Нортгемптон, Масс.

СВ. П.

д-р СТЕФАН РОМАН БОДНАРЕНКО

нар. 2 січня 1958 р.

Професор невропсихології при Smith College, Northampton, MA.

ПАНАХИДА відбудеться в п'ятницю, 16 лютого 2007 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Ave., Union, NJ.

Похорон у суботу, 17 лютого 2007 р., о год. 10-ій ранку з церкви св. Володимира при Grier Ave., Elizabeth NJ, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Невимовним горем прибиті:
батьки – ДУНЯ і ПАВЛО БОДНАРЕНКО
сестра – МАРУСЯ з мужем ТАРАСОМ БОРКОВСЬКИМ
племінники – ОЛЕНКА, ЛЯРИСКА і МАРКІЯН
наречена – КИМ УРБАН
ближча і дальша родина:
– ВОЛОДИМИР і АННА РАК з родиною
– ТИМКО і МАРІЙКА ШОРОБУРА з родиною
– ЕВГЕН і ГАЛИНА КУРІВЧАК з родиною
та рідня в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

....

Пожертви в пам'ять Покійного просимо складати на пластові цілі.